

הבריות מזה שבו

אסיפורי אלו

"כמה וכמה עתים

עוברים על כל אחד מישראל
עתים לטובה עתים לרעה חס ושלום,
שהם הכ"ח עתים האמורים בספר קהלת,
ובהם כלולים כל העתים העוברים
על כל אחד ואחד מיום הולדו עד יום מותו...
וזה עקר שלמות הצדיק הגדול במעלה
שיוכל להאיר בכל אחד מישראל
שיוכל להתחזק ולהשאר על עמדו
בכל הזמנים והעתים העוברים עליו...
כי בהכרח שיעבר על האדם
כמה וכמה מיני עתים שונים...
והצדיק הדור האמתי
הוא מאיר בכל אחד מישראל
שידע איך להתחזק את עצמו
בהשם יתברך בכל עת ועת"
(משיבת נפש מ"ט)

החיים שלך יכולים להיות מתוקים
מאוד אם תאמיני בהתחדשות |
לב הנחל לבנות הנעורים

13

אנחנו עושים טעויות, והרבה. אבל את הדבר
החשוב ביותר כן נתנו לילדינו! | חינוך בחינך

9

גם העולמות הרחוקים ביותר יכולים להתחבר.
רק צריך לבנות גשר | זוגיות לאור הצדיק

11

קשה לי עם נחיתות! איך הופכים
את הנחיתה מהחגים, לנחיתה
רכה? | מתבוננות במעשיות

4

כל
השורשים
ח.ש.ב.ב.ד.ק.ב.ר.
ת.כ.נ.ג.ו.כ.ר.ו.כ.ר.נ.ה.פ.כ.
כולם לשורש אחד:
ב.ב.ד. | מיומנה של
מתקרבת

גם את צריכה הלוואה?

לתרומות:

נדרים פלוס ← אור העולם ← חברות מקשיבות

בהעברה בנקאית:

למס' 6987607

סניף 897, בנק לאומי 10

ע"ש עמותת "מתחברים לאור העולם"

לציון עבור חברות מקשיבות

בקו חברות מקשיבות:

033134270 / שלוחה 2

לקבלת העלון במייל, תגובות,

הערות והארות

a033134270@gmail.com

עימוד ועיצוב:

רבקה 0548400856

תמונות:

FREEPIK

עיצוב גרדי:

B&LUM

הגהה:

ר.ל בהר 054-846-9963

העלון עבר בקרה ע"י ועדה רוחנית.

לתגובות ניתן לפנות לכתובת מייל

המצויינת לעיל.

העלון מוקדש

לישועת עם ישראל

ולגאולה השלימה ברחמים

רפוינות. והחיות, וואו. הכי גדול שאפשר. אשריך! ככה זה כששמחה אמיתית ממלאת אותך. מצליחה? קצת יותר? יופי. את יכולה לרקוד כבר עכשיו, לחייך חיוך כזה של גאולה כבר עכשיו, כן, כן, הכי גדול שאת מצליחה, מרגישה קצת יותר? נפלא.

עכשיו הגיעה עת הלוואה. פשוט תמשיכי. קחי משם שמחה להווה שלך. לעכשיו. לשעמום, לאפור, לכל המקומות התקועים, החסומים עדיין. קחי שמחה ברווח, אל תדאגי. משיח קרוב. אולי היום, אולי מחר. מה אכפת לנו כבר לשמוח בשמחת הגאולה? אה, את לא אוהבת להיות בחובות? גם אני. אבל החוב הזה - הוא לא ממש חוב, כי השמחה לעתיד לבוא תהיה כל כך גדולה וכל כך עוצמתית, שלא נרגיש כלל בביסים הקטנים שלקחנו עכשיו בגלות בלית ברירה. כשיגיע הרגע, לא נצטרך להחזיר, השמחה תזרום כמו נהר של טוב שלא נגמר לעולם... "הִנֵּה עֲתָה חֲזָרוּ וְנִתְקַבְּצוּ כָּל הַקְּבוּצָה הַקְּדוּשָׁה יַחַד" אנחנו עומדות לקראת סיום מעשה מבעל תפילה. כל עשרת בני המלך התקבצו יחד. בעל התפילה מקבל כוח להחזיר את מדינת העשירות למוטב. עוד רגע והעולם יבוא על תיקונו. הגאולה קרובה לבוא. אנחנו חייבות לחזק את עצמנו בידיעה הזו, בסוף הטוב שמחכה לעם שלנו ולכל אחת מאתנו. הלוואי וכבר עכשיו, בעוצם גלותנו בגוף ונפש וממון, נצליח למשוך לחיינו שמחה היישר מהגאולה העתידית ולזכות לגאולה פרטית, כי "בשמחה תצאון" מכל הצרות והייסורים... זה אפשר, רבינו אמר, אנחנו מאמינות לו!

קדימה! מי מדמינת את עצמה ברגע זה ממש בזמן הגאולה? שלכן, חברות מקשיבות.

אם גם את מוצאת את עצמך גוררת רגליים, נאנחת, מרגישה מבפנים תחושה חמצמצה כזו מכל הסיבות הנכונות, זה סימן שאת צריכה הלוואה. כן, נגמר לך הכוח לבד. היום-יום שוחק אותך, את לא מצליחה להתחדש, להתרגש. צריך להכניס כאן משהו מעולם אחר, מואר ושמח לגמרי. בלי אבל, בלי למרות. שמח ודי.

אז לאן הולכים? מי ייתן לך הלוואה כזו? בנק הגאולה כמובן. לא מכירה אותו? לא יכול להיות! גם לך יש חשבון שם, לכל אחת יש. זה אוטומטי. כל נשמה יהודיה מחוברת לשם מעצם קיומה. ככה זה.

אז איך מלווים משם? ממש לא בעיה. תעצמי עיניים ותדמיני את עצמך בזמן הגאולה. אין לך מושג מה יקרה אז? גם לי אין, צודקת. אבל אל תשכחי את "אז ימלא שחוק פיננו". הפה יהיה מלא בצחוק! יהיה פשוט טוב. ושום דבר מעבר לזה. דמיני שטוב לגמרי.

קשה? נכון. מתי הרגשנו טוב לגמרי? בלי שום עננים, בלי שום צמצומים? שמחה שלמה ונהדרת? ובכל זאת, עם קצת מאמץ תוכלי לראות את דמות עצמך שמחה, צוחקת, מוארת. כל המקומות החסומים, בעיות התקשורת, לחץ דם, כולסטרול, קשיים אישיים, זוגיים, משפחתיים, מערכתיים - הכול נגוז ונעלם. אור זורם מתוכך. את רוקדת, משוחררת, שום דבר לא מעיב או מטריד. את שמחה בהשם אלוהיך! זה ממלא אותך בעוצמה כזו מהממת...

מצליחה לדמיין? להרגיש קצת את השחרור הזה? את השמחה המתפרצת הזו שעכשיו בגלות יש לנו ממנה בקושי פירושים? תמשיכי לראות אותך שם. תסתכלי על הפנים. כבר אין כיוצים במצח. הידיים

ברכת מזל טוב חמה ולבבית למשפחת בוקבזה - מנהלי עמותת "אור העולם" להולדת הבת בשעטו"מ

יה"ר שיזכו לרווחת ממנה ומכל יוצאי חלציהם נחת יהודית אמיתית. בהערכה על רוב פעלכם, צוות חברות מקשיבות.

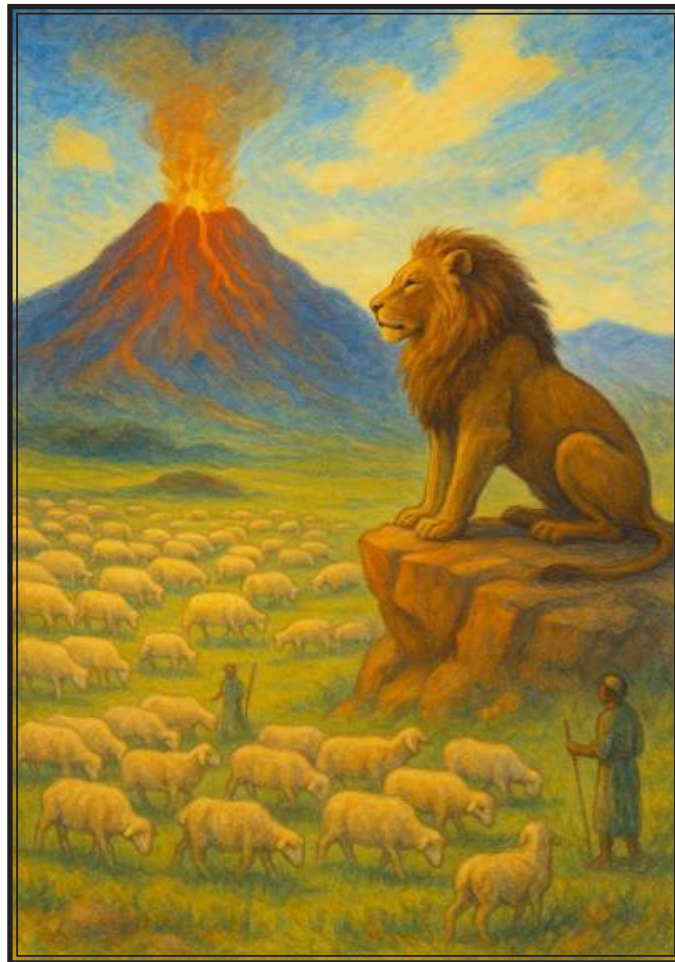
מעשה מבעל תפילה

חלק כ"ח
הקיבוץ הקדוש

זרה של תאנות ממון.
השיב לו המלך: כן הדבר. והודיע
המלך להגבור;
היות שבדרך, שהוא עולה אל
החרב הנ"ל, יש דרך
מן הצד, ובאים באותו
הדרך אל הר של אש,
ועל ההר רבוע אריה,
והאריה, כשהוא צריך
לאכל, הוא הולך ונופל
על העדרים ולוקח לו
צאן
ובהמות ואוכלם,
והרועים יודעים מזה,
ושומרים מאד את
הצאן מפניו,
אבל האריה אינו
משגיח כלל על זה, רק
כשהוא רוצה לאכל, ה
וא נוכל על העדרים,

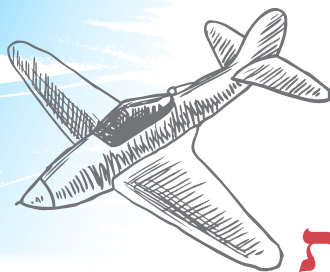
והרועים הם מכים
ומרעישים עליו, אבל האריה
אינו שומע זאת כלל, רק הוא
לוקח לעצמו צאן ובהמות והומה
ואוכלם. ואותו ההר של אש
הנ"ל אינו נראה כלל.

והלך הבעל-תפלה בכחם
לטהרם ולהחזירם בתשובה.
ידבר הגבור עם המלך אודות
בני המדינה, שנכלו אל העבודה

זרה של ממון, כנ"ל, ואמר הגבור
למלך: איך ששמעתי מפיכם,
שעל-ידי הדרך שיש לי אל
החרב הנ"ל, על-ידי-זה יכולים
להוציא את מי שנשקע בעבודה

והנה עתה חזרו ונתקבצו כל
הקיבוץ הקדוש יחד,
ושלחו את הבעל-תפלה
אל המדינות הנ"ל (הינו המדינות
של הכתות הנ"ל,
שפחרו להם
מדות רעות הנ"ל
לתכלית) לתקן
אותם ולטהר אותם
להשיבם משטותם,
כל מדינה ומדינה
משטות וטעות שלה,
כי כלם תעו ונבוכו
כנ"ל,
ועתה היה בודאי
כח ביד הבעל-
תפלה לילך אליהם
ולהשיבם,
כי קבל כח ורשות
מן המלכים של כל
המדינות הנ"ל, כי כאן
היו כל המלכים שלהם,
כנ"ל (כי הקבוץ הקדוש הזה של
המלך שחזרו עתה ונתקבצו,
כלם היו מלכים על כל המדינות
של הכתות הנ"ל, כנ"ל).

גם כאן להיות

באתי אליך מרחוק

כל כך רציתי בך לזבוק

השתוקקתי, התגעגעתי, נפשי לך ערגה

והנה, אני נוגעת בפסגה!

הכל היה פשוט מתוק, הייתי באורות

אין שום מקום אחר, בו ארצה להיות

כל כך קרובה אליך, קשורה ומחברת

בלבי ההחלטה - פה אני נשארת!

ופתאם, אני בחשך, מסך של ערפל

הכל עלי סוגר, מתחילה להתבלבל

איך מבלי לדעת, ובלי שום הכנה

נזרקתי כה רחוק, אני בכלל לא מוכנה!

אבא, עזר לי, אני רוצה אותך כל כך

אבל כל מה שיידעתי, מרגיש כמו נמחק

לא יודעת איך, לא יודעת למה

מרגישה רחוקה, ואתה - שפחה.

אני רוצה להתחבר, אתך לדבר

אבל הכל סגור בפנים, חסום כמו גדר

ורק מלים קטנות יוצאות, מבקשות,

מתחננות

"עזר לי אבא, גם כאן להיות"

עכשו אני יודעת, ולי יותר מובן

שלא נתן להשאיר למעלה,

בלי גבול, לארץ זמן

וכשאתני למטה, גם שם אתה אתי

וכל השתדלות שלי, לך הוא נחת אמת.

מפחדת מנחיתות

שלום תמר,

זכיתי לשלוח את בעלי לאומן, עברנו את החגים טוב ב"ה. אני פוחדת ליפול בדעתי ולאבד את הטוב שהיה בחגים וסביב אומן. מה עושים? מאחת שפחדת מנחיתות...

תמר משה, חסידת ברסלב מביתר, מלווה נשים בתהליכים פנימיים משיבה:

שלום נוחתת יקרה,

"אילו היה לי רבה כמו שלכם הייתי הולך אליו ברגל ובחזרה הייתי רץ לעבוד אותו יתברך עם מה שקיבלתי מרבי" - למה רץ? מי שהיתה שם יודעת, כמה לא קלה הפרידה, אבל כך את לומדת לעבוד את ה' אחרי שבעלך זכה להיות בקיבוץ הקדוש: "והנה עתה חזרו ונתקבצו כל הקבוץ הקדוש יחד", דרכו מקבל הבעל-תפילה כוח להחזיר בתשובה את כולם ונעשו מיד צדיקים גמורים. כי לבעל-תפילה יש כוח לתקן את מה שנשבר, לכן כשאת מרגישה שנגמר לך הכוח, את יכולה לבקש 'בקיאות בשוב'. למה הכוונה?

במעשיה שלנו, המלך מודיע לגיבור ש-"יש דרך מן הצד, ובאים... אל הר של אש... והאריה פשה צריף לאכל... ולוקח לו צאן ובהמות ואוכלם". הריאש משול למזבח שמעלה את כל הירידות לעליות. דרך הקרבת הקרבנות מעלים את המדמה אל השכל ומתקנים את הבהמיות. זה ה'רצוא' - העליה. יש לנו תקופות (מעטות למדי...) בהן אנחנו מרגישות אור, אנחנו לא נמשכות אחר כוח-המדמה, 'בא לנו' רק על השם, לא אכפת לנו להקריב קרבנות, להתחזק ולקבל קבלות גדולות ויקרות, אבל שם צריך להיזהר מאורות גבוהים מדי. כי כשאת למעלה, תזכרי שזה כדי שתקבלי כוח כדי לרדת למטה, וכשתהיי למטה, תשתדלי לזכור מההתנוצצויות שהאירו לך כשהיית למעלה וזכית להרגיש את השם איתך, את הסוכה מחבקת אותך ואת החגים חגים סביבך באהבה.

זכיתי להגיע לרבינו הקדוש באלול. מישהי עמדה לידי וקראה תהילים במתיקות גדולה. אני דבוקה לפרוכת, שמה ראש ומרגישה כמו ברגעים נעלים, אי אפשר לזוז, זה כמו באמצע טיפול רפואי, (ותודה למי ששלחה לי טישו:)), פתאום אני מרגישה שאני מקבלת כוח לומר את מה שנמצא ברקע ואין לי כוח להסתכל עליו ביומיום. 'שימי, תוציא את כל מה שקשה לך'. ותוך כדי, אני מניחה משהו ממש כבד. יודעת שצריכה שינוי אבל לא רוצה בו. וממילא אני מרגישה שזו בעיה שלי. אותה מתוקה בהשגחה מדויקת קוראת "אם אסק שמים שם אתה ואציע שאול - הינך!"... ואני נזכרת בשיר של ישראל דגן, ומישהו בתוכי שר

שנפלת לשם, נמצא איתך השם יתברך" ואני מרגישה את הקב"ה בכבודו ובעצמו יורד אליי, לקטנות שלי, שאני חושבת שהיא טיפשית והיא בעיה שלי, ואומר לי: היי ילדה, אני כאן, בדיוק כאן. נכון עכשיו אין לך רצון וגם זה שאת נופלת שם - זה ממני. ואני איתך שם. באותו רגע אני בוכה בכי כזה שאין לתאר, ופתאום נופלים לי אסימונים של דיבורים שנראים כאילו מה הקשר אליי והנה, נמצאים איתך במקום שקשה לך. לא יעזבו אותך. ילכו איתך יד ביד, עד שתגדלי, עד שתסכימי, עד שיהיה לך טוב. ביתניים דנים אותך לכף זכות, ונותנים לך כוח להקיא את כל הרע הזה, ופשוט להפסיק להסתתר. להגיד! פשוט לדבר את האמת. "אבא, תראה זה שוב קורה לי", במקום לומר: ה' אל תסתכל עכשיו וכאילו אתה ואני נעצום עיניים, אני אומרת: "ה' תסתכל עליי תמיד! ולעולם, אבל לעולם אל תסיר את המבט הטוב שלך ממני! כי אם זה מבט כזה אוהב, שנמצא איתי גם כשאני למטה, ואם אתה בעדי - תמיד, ואיתי, אז אני מוכנה שנדבר על זה. אני מוכנה לרצות להסתכל, ביחד עם מי שיוכל לעזור לי לצאת מהבויץ הזה של עצמי".

האריה משול לצדיק שמהפך עבורנו את כל הירידות לעליות, אבל כנגד זה יש רועים ש"יודעים מזה, ושומרים מאד את הצאן מפניו... והרועים הם מכים ומרעישים עליו". הקולות הרעים מכים בלב האדם כדי לבלבל את מוחו. "אבל האריה אינו שומע זאת כלל". אצלי למשל, הקול היה: זו בעיה שלך. אם תרצי תשתני. אבל האריה, שמשול לצדיק, והוא תמיד ברצוא, בעליה, מכין אותנו לכך שיבואו רגעים של שוב, וזה חשוב לפני השם לא פחות מהרצוא, ויעזור לך גם שם, ויהיו איתך. זה מה שהוא מבקש שנביא לו - את הנפילות שלנו, את הרגעים החלשים והמגעלים העקומים כדי לבנות מהם בניינים נפלאים. תיקון במקומות החשוכים זה משהו שרק אנחנו יכולות לעשות ודרך שם, אם נסכים להיות שם ולצעוק ולחפש איה אתה אבא, האור שלו יגיע וכך יתקדש שמו בעולם גם במקומות הנמוכים. לכי נשמה, לבשי בגדי צוללנית. את הולכת לרדת לתהומות, ואם לא תיבהלי ותברחי משם, גם כשהלחץ באוזניים חזק ואת בכמעט ורטיגו, תמצאי פתאום פנינה. ועוד אחת. רחוק. מפנינים מכרה. אשת חיל!

חשוון - מידת הכעס והפרנסה

של אש המייצרת כעס, יכולה להתבטא גם...
ב-שמחה. השמחה על כך שזכית לא להתפרץ.
אלופה שכמותך!!

יש אפשרות נוספת, למתפרצות בד"כ. המפתח:
המשותף לכעס ושמחה הוא ביטוי גופני.

פעם הבאה, כשמתחילה לטפס אש הכעס,
וגם אם כבר התחילה להתפרץ דרך הפה
הקפוצ' שנפער, תנסי לקום ולנוע. בתחילה
התנועות כבדות ומאיימות. חיקוי של
פיל שעומד לדרוך על נמלים מבוהלות.
תמשיכי, גם אם ההמשך יראה כמו קפיצות
אינדיאניות, את בכיוון. כי בהמשך האנרגיה
מתחלפת מכעס פוגעני ומלוטש, לזעם
מפוזר בשטח ומשם ל- הקלה עם חיוך.
כן, אם תמשיכי גם שם יתחילו סיבובים
מפתיעים איטיים ותנועה בזרימה שלאט
לאט תתכנס ותנחית אותך על הספה...

מרוקנת, עם הקלה עצומה וניצחון!!

דרושה מוכנות לעשות דבר חדש וגם קצת
מוזר. אפשר להרגיע את הסביבה באמירה
כמו: 'אמא עכשיו מעיפה את הכעס ומכניסה
את השמחה, לחכות קצת' מתוך התנשפויות
תנועתיות. אפשרות לשלב את הקטנטנים
שמחכים להזדמנויות כאלו.

וכאן, לעקוב אחר כספים שיגיעו...

או אפילו עשירות. לא יגיע אלייך שום דבר
שאינו שלך, לכן זו אבדה שלך. על מנת לקבל
אותה תצטרכי לשמור על הכלי שלך - נקי
ושלם וגדול ככל האפשר.

אם, לא עלינו, כעסת ובכך שברת את הכלים,

זולג לו השפע וכמו בסיפורי הילדים, האריה
אכל אותו ואת זוכה לשאריות שנותרו בכלי
השבור. וכמו שכבר אמרנו, לא יעזור להרעיש
עולמות, אריה כועס לא מפחד מרעש או
תנועות בולטות, ההיפך, זו תפאורה שמלבה
אותו.

אז מה כן יכול לעזור כעת? אותה אנרגיה

האריה מהר האש מנמנם לו. וכשהוא רעב.. לא
יעזרו הרעשות הרועים, הוא חוטף לו כבשה
ואוכל.

האריה שלנו הוא מידת הכעס. מנמנמת
לה בנחת, מחכה לשעת כושר. את יכולה
להיראות האישה רגועה ואפתית קמעה. את
לא מרגישה ולא מדמיינת שהאריה החל
לחוש ברעב. משהו דק שבדק החל להפריע,
לדגדג ובהמשך ממש להכעיס ומכאן מתחיל
סיפור ידוע מראש. הרועים מרעשים
והאריה בשלו. את מידת הכעס לא מנצחים
בקולות וברקים. מידת הכעס אינה מפחדת
מסמכות, מזניפות או מהתפרצות שכנגד.
כשמידת הכעס חשה ברעב, היא תעשה הכל
עד שתתפוס את הכבשה.

מי זו הכבשה? זו את. בתוכך נמצאים אריה
וכבש, ועוד כמה חיות נוספות, שאולי
תקבלנה יחס בחודש אחר. כל עוד את לא
במודעות היא תחפש את הכבשה בחוץ...
והבעל, הילד או השכנה היא מטרה ראויה
להפנות אליה את האש שבוערת בפנים גם בלי
קשר אליהם.

את מחליטה שאת תמנעי מכעס. ואז קורה מה
שקורה. רבנו הקדוש מלמד אותנו כשכמגיע
כעס, סימן שצריך להגיע סכום כסף משמעותי

ליקוטי תפילות

תפילה להתחדשות

מלא רחמים, אדון הנפלאות, המחַדֵּשׁ בְּטוֹבוֹ בְּכָל יוֹם תְּמִיד מַעֲשֵׂה בְּרָאשִׁית, אֲשֶׁר בְּתוֹנוֹתָךְ
אֵתָהּ מְשַׁנֶּה עֵתִים וּמַחְלִיף אֶת הַזְּמַנִּים, עֲזֵרְנִי וְהוֹשִׁיעֵנִי בִישׁוּעַתְךָ הַגְּדוֹלָה וְהַנִּפְלְאָה, שְׁאַזְכֶּה לְחַדֵּשׁ

אֶת עֲצָמֵי בְּכָל יוֹם בְּתוֹסֶסֶת קִדְשָׁה וְטְהָרָה בְּאַמֶּת,

שְׁאַזְכֶּה בְּכָל יוֹם לְהִתְחַל מְחֻדָּשׁ בְּעִבּוּדְתְּךָ הַקְּדוּשָׁה כְּאִלּוּ נוֹלַדְתִּי הַיּוֹם וְלֹא אֶחֱשֶׁב מִיּוֹם לְחִבְרוֹ כָּלִל, וְלֹא יוֹכְלוּ
לְבַלְבֵּל אֶת דַּעְתִּי כָּלִל מִיּוֹם לְחִבְרוֹ, הֵן מֵהָעֶבֶר, הֵן מֵהָעֵתִיד, וְלֹא יִכְבִּידוּ עָלַי אֶת הָעֲבוּדָה עַל יְדֵי הַיָּמִים הַבָּאִים
וְהַשְׁעָה הָעֵתִידָה,

וְלֹא אֶסְתַּכֵּל וְלֹא אֶחֱשֶׁב בְּדַעְתִּי כִּי אִם אוֹתוֹ הַיּוֹם וְאוֹתָהּ הַשָּׁעָה וְהָרֶגַע שְׁאֵנִי עוֹמֵד בָּהּ אֲזִי, בְּאִפֶּן שְׁאוּכַל לַעֲסֹק
בְּעִבּוּדְתְּךָ בְּאַמֶּת בְּתַמִּימוֹת בְּלִי שׁוֹם בְּלִבּוֹלִים וּפְחָדִים וּכְבִּדּוֹת וְעֲצָלוּת, רַק אֶזְדַּרְזוּ בְּעִבּוּדְתְּךָ בְּכָל יוֹם מְחֻדָּשׁ, וְלֹא
אֲשִׁים לִנְגַד עֵינֵי כִי אִם אוֹתוֹ הַיּוֹם וְהַשָּׁעָה וְהָרֶגַע לְבַד,

לְמַעַן אֶתְחַזֵּק עַל יְדֵי זֶה בְּעִבּוּדְתְּךָ בְּאַמֶּת וְלֹא יִהְיֶה כְּבֵד עָלַי שׁוֹם דְּבַר עֲבוּדָה שְׁהוּא רְצוֹנָךְ בְּאַמֶּת, כִּי עַל יוֹם אֶחָד
יְכוֹלִין לִסְבֹּל כָּל הָעֲבוּדוֹת שְׁבָעוּלָם,

(מתוך ליקוטי תפילות תפילה ק"ו)

מה שאת אוהבת (ובאי חומרות יתרות!)

כולנו מכירות את התחושה הפנימית הזו של ההחמצה בעניין המצוות. "אולי לא יצאתי לידי חובה?", שואלת את עצמה אישה לאחר תפילת שחרית 'מטויסת' במיוחד. "זאת בטח לא נקראת ברכה", אוחות את ליבה זו הרוצה לברך כהלכה, כששוב נבלעה לה ברכה בלי כוונה... "נכון יש לנו שולחן שבת, אבל זה לא שולחן השבת המיוחד שחלמתי עליו", ממשיכה להצטער אחרת. והדוגמאות לא נגמרות. זה טוב להתחזק. זה טוב לרצות להיות הכי ברוחניות, אבל חומרות יתירות עלולות לאבד לנו את כל הטעם בקרבת אלוקים. רבינו מלמד אותנו שזה פשוט יצר הרע.

"ועל אלו המדקדקים ומחמירים בחומרות יתרות, עליהם נאמר: 'זחי בהם - ולא שימות בהם' (יומא פה ע"ב), כי אין להם שום חיות כלל, ותמיד הם במרה שחורה, מחמת שנדמה להם שאינם יוצאים ידי חובתם במצוות שעושין, ואין להם שום חיות משום מצוה מחמת הדקדוקים והמרה שחורות שלהם" (ליקוטי מוהר"ן ח"ב, מד).

ובכל זאת רבינו מנחה אותנו לבחור מצווה אחת ובה להדר, ועליה להשקיע את מרצנו. כי היא, היא - שייכת לנו בשורש, וגם בה - בלי מרה שחורה ועצבות:

"אמר אז: שאתא: שראוי לכל אדם שיבחר לעצמו מצוה אחת, שבאותה המצוה ידקדק הרבה ויקים אותה המצוה עם כל החמרות והדקדוקים... ואף על פי כן, גם באותה המצוה, אל יכנס בחמרות של שגגות ושטות ומרה שחורות, רק ידקדק בה בלי שגגות בכל החמרות. אבל בשאר כל המצוות אין צריכין להחמיר כלל. והלא שגגות לקים את כל מצוות התורה כפשוטן ממש בלי שום חמרות." (שיחות הר"ן רל"ה).

בפתחה של שנה חדשה בסימן פסיקות ותמימות האכזר שלמדנו שיש צרכנות על המצווה המיוחדת לכן. איך הן מקיימות אותה בהדרגה, וכמוהו בשמחה.

"לקח לי מן הכסף אורחיים בבית וזה העניין שלי" (איריס לוי, צפת)

מארכת עם כל הנשמה

איריס לוי מצפת רואה ב"הכנסת האורחיים" את המצווה המיוחדת עבורה:

"בהתחלה לא ידעתי שהכנסת אורחיים זה העניין שלי. לבעלי קוראים "אסף" ותמיד נאספו סביבו אנשים, הוא אירח ודאג להם. אני, מבחינתי, רק שיתפתי פעולה. לאט לאט גם אני הצטרפתי בכל לב למצווה היקרה הזו. היום היא שלי לגמרי", מחייכת **איריס וחוזרת אחורה:**

"לקח לי זמן להבין שאנחנו לא מארחים חברים ומשפחה בבית, אלא שיש לנו הכנסת אורחיים של ממש. היום זה ברמה שאנשים מעבירים מפה לאוזן שאפשר פשוט להגיע אלינו, וזאת זכות ענקית".

ומה עושים אם הבית לא מספיק גדול? שוברים קיר! וכך איריס מתארת:

"זה היה לפני שבע ברכות גדול שהתכוננו לערוך בבית. בעלי הסתכל בקיר שתחם את הסלון לשני חלקים. 'אנחנו חייבים להוריד אותו, כך יהיה מקום לכולם', אמר. במוצאי שבת יחד עם כמה מהאורחים שלנו הוא לקח פטיש גדול וקרא:

"לכבוד שמחת חתן וכלה" בום! מהר מאוד הבית הפך לאתר בנייה קטן, יום אחר כך כבר לא היה זכר לקיר המגביל. שמונים איש נכנסו בסלון שלנו, לא צר היה המקום".

שמונים איש הכוללים ילדים קטנים על 100 מטר מרובע זה המון בלגן. אתן יכולות לדמיין, לחזות בתוצאה של אירוע כזה יכולה להתיש.

"אחרי שנגמר שבע הברכות, הרצפה נראתה מזועזע. כתמים בכל צבעי הקשת צבעו אותה. מה לא נשפך עליה! הכול היה דביק, ואנחנו היינו עייפים... הסתכלנו שנינו על החורבן. אני נאנחת בחולשה. למי יש כוח לשטוף עכשיו!"

ואז בעלי אמר: "תקשיבי, אנחנו צריכים לשנות גישה, את יודעת מה זו הרצפה הזו? זאת הרצפה של המפעל של הקדוש ברוך הוא!" הדבר הזה שינה לי את כל הגישה. ברוך השם בסופו של דבר ניקינו הכול, אבל המחשבה שאנחנו מקימים מפעל לקדוש ברוך הוא נותנת כוח אדיר".

מפעל הכנסת אורחיים הוא דבר שמגלגל הוצאות רבות. אבל מי שעובד אצל הקדוש

ברוך הוא, לא מפחד.

"יש הרבה הוצאות אבל יותר ניסים ונפלאות. אני לא דואגת. כל שבת והשפע שלה. השפעים מגיעים ממקומות מגוונים ובדרכים נפלאות. פתאום מישוה שרואה מה הולך כאן בשבתות - בא ונותן איזה סכום. הייתה פעם אחת שאחד שהתארח אצלנו דפק עם ארגז ענק של פילה מושט. "זה מאח שלי שעובד בדגים" אמר. חברים שהיו שותפים בסדנת בריאות הגיעו עם שלושה ארגזי ירקות טריים ורעננים. והסיפורים רבים.

"לעיתים הניסים קורים בסופר עצמו", מספרת. "ממש לפני החגים ערכתי קנייה, וכשבאתי לשלם הכרטיס סירב לעבור. ניסיתי שוב ושוב - וכלום. בדקתי יתרה - וכן, הכול בסדר, אבל לא עובר! ניסיתי כרטיס נוסף - שגיאה! מה קורה כאן? האחראי הגיע, אמר: בואו ננסה את הכרטיס שלי. הקופאית לכסנה מבט: 'מה הכוונה ננסה? ואם זה יעבוד?' הוא לא ענה, רק הניח כרטיס - ועבר. "שנה טובה!" הסתלק מהמקום. "רגע, תן את פרטי האשראי שלך

- נעשה לך העברה!" קראתי אחריו. לא היה עם מי לדבר. הוא זכה, הבחור.
"שתביני," מחזקת איריס, "רגע אחרי הקנייה בחנות סמוכה הכרטיס עבר נהדר, פשוט לבוא עולם יש את הדרכים שלו לשלוח את הוצאות השבת והחג".

"הייתה לי שבת אחת שהייתי כל כך מצומצמת שהיה לי בארנק רק בשביל דג

אחד", איריס מספרת על רגע קשה, "אבל אז באחת החלוקות בעיר קיבלנו כאלו שפעם. דברים מיוחדים שאין בדרך כלל. היה שולחן מלא בשפע".

למשפחת לוי מגיעים כל מיני טיפוסים. לא כולם מכירים את הלך הרוח הזה שחי על כנפי ההשגחה. וכשהם מבינים עם מי יש להם עסק נעשה קידוש השם גדול:

פעם אחת התוודה מתקרב צעיר על המחשבות שהיו לו בראש במספר הפעמים שהתארח אצלם: "אמרתי לעצמי 'הנה, יש כאן כאלו שהם לא פרוזיטים, עובדים, משתכרים ויש להם שפע על השולחן!' עכשיו אני מגלה שאתה אברך, אשתך עקרת בית, והשם הוא לבדו שולח את כל זה! זה פשוט מטורף!"
ישתבח שמו לעד! שנוכה תמיד לביטחון בהשם ולשפע גדול בגשמיות ורוחניות.

קרן רווח מנהריה לקחה את מצוות הצניעות צעד אחד קדימה. סיפור התשובה שלה מדהים, ואנחנו מביאות אותו במלואו לתועלת הקוראת:

"אד תכננתי לפתוח מפעל של צנצנות... אך בורא צוים הוגים אותי לראש בהשגחה פרטית" (קרן רווח, נחיה)

בגדי גאולה

מאודך", "אפילו הוא נוטל את ממונך". לוותר על פרנסה קלה ומסודרת, נוחה ומתגמלת - עבור הקדושה. לא שייך להמשיך להרצות בהרצאות מעורבות. זה נוגד את חוקי הצניעות. ועכשיו אני הולכת למסור את הנפש, להפסיק את עבודתי ויהי מה. לא מוכנה לעשות שום דבר שיצער את בורא עולמים".

קרן נותרת חסרת תעסוקה. היא מבקשת עצות מה לעשות, כיצד להתפרנס. בורא עולם לא עוזב.

"בצר לי עשיתי הסבה להוראה בבית הספר. דבר שהיה הרבה פחות משתלם, וגם פחות מתאים לי. לסמינרים החרדים לא התאמת בשלב הראשוני, הייתי רק בתחילת התשובה... ובהמשך כן הגעתי אליהם. אך אין כלל השוואה למשכורת המשתלמת שהייתה לי. כל חודש מחדש נשמנו עמוק והזכרנו לעצמנו לכבוד מי ויתרנו. זה נתן לנו את הכוח".

רתי חצאיות בארון

הפרנסה דחוקה, ומי צריך הרפתקאות? אבל לבוא עולם היה תכנון מיוחד עבור קרן.

"כשהתחלתי להתחזק בצניעות דבר ראשון ביקשתי לעצמי חצאית באורך מתאים. אני גרה בעיר מעורבת, אין הרבה סחורה בחנויות, וזאת שיש לא עונה על דרישות הצניעות המהודרות. גם בערים ליד לא מצאתי. החלטתי לנסוע לבני ברק. הסתובבתי בין החנויות וחפשתי חצאית שתהיה גם ארוכה דיה, גם לא שקופה וגם רחבה. וכך היו לי בארון שתי חצאיות "חרושות" ששימשו אותי בנאמנות בבית וגם בהרצאות, והבד שלהן חישב להיקרע מרוב סיבובי מכונת הכביסה".

באחד השיעורים התעורר שיח על צניעות. אמרתי לתלמידות: "כמה קשה למצוא חצאית צנועה לגמרי, בלי פשרות", אחת התלמידות הנהנה בהבנה ואמרה: "בגלל זה המורה לובשת רק שתי חצאיות, הכחולה או השחורה!" זה היה מצחיק. אכן יש לי רק את אלו... אבל זה הראה לי את המסירות. לא התכוונתי לוותר על פחות מאלו. עם הזמן התחלתי

מבטיחה: "בורא עולם, אני שומרת שבת אבל כמו שצריך!"

מבית החולים קרן יוצאת לחיים טובים ולשלום. יחד עם אור השבת נולד הבן הבכור, בסימן טוב ובמזל טוב.

"כשיצאתי מבית החולים עם המתנה הגדולה בעולם, לא היה לי אומץ עדיין לשתף את בעלי בהחלטה הנחושה שלי לשמור שבת ויהי מה. מהר מאוד בעלי הבין שאני רצינית והתחילו התנגדויות. אבל אני לא ויתרתי, ממשיכה להתפלל שבעלי יבוא איתי יחד לעולם הטהור שביקשתי. אחרי שנתיים של בדידות בתוך הניסיון - שנתיים לא פשוטות שבהן אני מחזיקה בשיניים, מתחננת ומתפללת לבוא עולם שירחם - בעלי הסכים לבוא איתי לסדנה של ערכים. הוא הגיע והקשיב להרצאות ומשהו בתוכו נפתח. סוף סוף נפל לו האסימון. שם הוא קיבל על עצמו שמירת שבת, מכאן הדרך שלנו רק התחילה".

יחד עם השמחה בניצני ההתחזקות של בעלה, נופל על בני הזוג ניסיון לא פשוט בכלל. אמו של הבעל, בת החמישים ושמונה, עברה אירוע מוחי.

"חודש שלם הייתה בקומה, באותו הזמן בעלי מתחזק לשמור תורה ומצוות יותר ויותר. לאחר חודש היא סיימה את התיקון שלה בעולם, ואנחנו נותרנו המומים. בעלי לא התבלבל מהניסיון. הוא לקח אותו להתחזקות, משנה את כל אורחות החיים. היום הוא חזק הרבה יותר ממני".

אם את מיצר הבדידות בעולם התורה והמצוות צלחה קרן, עתה מגיע מיצר נוסף. הפרנסה המוכרת והמובטחת מוקרבת קורבן אהבה לבוא עולמים. וכך מספרת קרן:

"במקצועי אני מרצה, מלמדת במכללות, מורה למבוגרים. עשיתי תואר ראשון ושני בתקופה שזה היה נדיר יחסית, ובתחום שלי הייתי מבוקשת. בתקופה שהתחלנו לתפוס תאוצה בחיי התורה והמצוות הבנתי שמיצר חדש עומד לקראתי. עליי לקיים "בכל

"תמיד היה לי קשר לצניעות. הסבתות משני הצדדים שמרו על מסורת אבות, והן היו העוגן שלי. נשאתי אליהן עיניים והרגשתי ששם זאת האמת. התחברתי לפשיטות ולצניעות שלהן. אבל אותי ההורים גידלו על התרבות הקלוקלת הציונית, תרבות שלא העריכה צניעות. הפוך, השם ירחם וישמור. בתור ילדה ובחורה אין לך כמעט בחירה, את עושה איך שחינכו אותך, וכך גדלתי".

בשלב מסוים כוח הבחירה מתעורר. קרן מרגישה צורך לשמור שבת. מבקשת לחזור למקורות. זה לא היה פשוט לה. הניסיונות היו תקיפים ותכופים. קשה לשנות דרך חיים, ובפרט כשכל העולם שלך לא מבין, ואת כל כך לבד...

כשקרן נישאת לבעלה, הניסיון מתחזק. בעלה לא היה בקטע של התחזקות, בטח לא שמירת שבת.

איך מגשרים על הפערים הרוחניים שנוצרים? "הרגשתי בקונפליקט עצום, הרגשתי שבורא עולם מחכה לי, לא רציתי לאכזב, אבל היה לי קשה כל כך".

בינתיים הם מצפים לשמחה. ובדרך העניינים מסתבכים. ערב שבת לפני 22 שנה פוגש את קרן בחדר הניתוחים. זה היה גם ערב חנוכה. רגע לפני שהמרדים מגיע - היא מרגישה הארה. "זה היה זמן גדול ומסוגל והרגשתי ששערי השמיים פתוחים עבורי. הייתי במצב של סכנה, והרגשתי שעכשיו זה הזמן שלי לעשות החלטה, אבל באמת! לעבור לצד של הסבתות הקדושות שלי, ולא להתבלבל יותר מהקשיים".

רגע לפני ששמורות עיניה נעצמות היא

לעשות 'קומבינות' שיעזרו לי להרחיב את המלתחה הקטנה. לקחתי מידה ענקית והצאתי אותה. אבל עדיין החצאית הייתה בגזרה לא לגמרי מתאימה. ניסיתי לאלתר עוד פתרונות. כמה פעמים קניתי בדים במטרה לתפור... ועדיין לא הייתי מרוצה לגמרי."

בואי נפתח עסק

"הייתה פעם אחת נסעתי לבני ברק ומצאתי סוג של חצאית נהדרת, כזו שעונה על כל הדרישות. קניתי כמה ממנה. הגעתי לנהריה וגרפתי מחמאות. "איזו חצאית מיוחדת", "מושלמת", "איפה מצאת?" כל אחת שראתה רצתה גם. הרי צניעות - כולנו רוצות, רק שאין בנמצא משהו שמספיק צנוע וגם מספיק נאה בעינינו. הרגשתי ייסורי מצפון. למה שלי יהיה ולחברותיי, לא? מדוע יגרע חלקן? לקחתי אוויר ונסעתי שוב. קונה עוד סטוק, ומכרתי לחברות במחיר עלות. כמה שקניתי - רצו עוד. הבנתי שאין לי אפשרות להמשיך כך בלי שום תגמול. הפכתי למעט כלכלית. נסעתי שוב, קניתי סטוק - ושוב מכרתי בלי בעיה עם מעט רווח בצד הקנייה.

"בואי נפתח עסק" בעלי שראה את המכירות הרצות בבית הציע. על שם העסק לא היינו צריכים לחשוב הרבה. "גאולה!" ידענו. זו הייתה גאולה אמתית בשבילי להשיג בגדים צנועים ויפים. והמכירה הזו תביא גאולה כזו לכל אישה. וגם כפשוטו: כשאישה בוחרת ללכת בצניעות מהודרת בלי פקפוק - היא מקרבת את הגאולה בצעדי ענק. קבלה אחת בצניעות שווה למאה קבלות בדברים אחרים." **כשפותחים עסק, צריך לקפוץ למים. אבל כשפותחים עסק של צניעות מרוויחים בכל מקרה. וכך מתארת קרן:**

"ידעתי שאין סיכוי שנפסיד. אפילו חצאית אחת שמכרנו זה נצח נצחים. וגם אם נפסיד בגשמיות - הרווחנו ברוחניות. הלכנו על המהלך. והייתה עזרה מהשמיים. הבנות 'עפו' על החצאיות האלו. ככה זה התחיל."

עם האוכל בא התיאבון. קרן רואה שהחנות הקטנה חייבת להתרחב.

"אבל מה עם חולצות? הקליינטיות שלי התחילו לבקש. מה באמת? התחלתי לשוטט אחר חולצות צנועות להביא לנשים את הכי טוב שאפשר. ולמרות החולצות הצנועות שמצאתי, היו לי אי אלו טענות על הבגדים. כאן פתח הצוואר קצת פתוח מדי, כאן הצווארון פתוח מדי, או שהשרוול לא ארוך דיו. הפכתי עולמות למצוא את החולצות היפות והמתאימות ביותר. ספק אחד או שניים הביא לי את הסחורה שרציתי, אבל עדיין, זה לא היה ממש זה. בראשי ראיתי איך החולצות צריכות להיראות. היה חשוב לי גם הייחודיות והיופי. ופתאום הבנתי - אני צריכה לייצר את חולצות חלומותיי בעצמי, וגם את

החצאיות!"

מ"צרים לבגד!

לייצר בגדים, כידוע, זה לא דבר פשוט. ולייצר בסיטונאות - זו בכלל השקעה עצומה. איך מסתדר זוג תמים מנהריה שרוצה טוב?

"האמת? זה בכלל לא היה פשוט. לא היו לנו תקציבים, זה היה עסק שלא מכסה את עצמו, נקודה. אבל אנחנו עשינו בשביל בורא עולם, ופשוט המשכנו. דגם ועוד דגם יצא. גזרה לגזרה מצטרפת. מייצרים על פי הסדר: חצאיות, חולצות. ופתאום גם עליונות הצטרפו. לא מסתכלים אחורה. לא חושבים הרבה מדי. הפסקנו לקנות מאחרים. עכשיו במכירה הבגדים הם לכתחילה. לכל בגד

תחתית והרבה בד".

כידוע, הרבה מיצרני הבגדים מחברות בינוניות ומטה מעדיפים לייצר אותם בעזה, בשטחים. שולחים לשטחי האויב בדים. קרן ובעלה לא רוצים בשום אופן ש"בגדי גאולה" יצאו מתחת ידי מרצחים.

"אנחנו לא רצינו עסק עם ערבים, בטח לא עם רוצחים, גם אם זה זול. התייעצנו עם הרב שלנו. הוא היה נחרץ: "לא מתאים לעבוד עם אנשים עם דם על הידיים! אתם תופרים בגדי צניעות. כל תהליך העשייה שלהם צריך להיות כשר וטוב!"

"ניסינו כל מיני אופציות והמחיר הרעים עלינו בריבוי ספרותי. זה לא היה פי שניים יקר, כי אם פי ארבע. להעלות את המחיר ללקוחות? לא בא בחשבון. אנשים לא משופעים בממון. ואנחנו רוצים שיהיה להם קל ומשתלם לקנות. אבל עם כל הרצון הטוב, הבגדים לא היו זולים..."

"מי יקנה בגדים, הרב?" מורך נפל עלינו. "הרווחים שלכם הם לא רק בארץ כי אם גם בשמיים, תעשו ותצליחו. אנשים יקנו" חיוך אותו.

ייצרנו. ולהפתעתנו אנשים קנו. לא מתלוננים על מחיר גבוה. ראינו איך השם לא עזב אותנו. במלחמה האחרונה הרבה יצרנים איבדו בעזה במחסנים אביזרי תפירה, גזרות לבגדים, מיליונים של השקעות... גם אנחנו יכולנו להיות במציאות הזו, התקיים בנו: "אתה תומך גורלי" מפרש רש"י: הניחות ידי על החלק הטוב. הרגשנו בחוש איך ההשגחה מסייעת לנו."

"ואני מאמינה," מחזקת קרן, "שמצניעות אף אישה לא תפסיד. לתת כסף לבגדים צנועים זה הדבר הגדול ביותר שאפשר לעשות. הצניעות נותנת כוח נפשי. קבלי על עצמך קבלה קטנה בצניעות, תנסי, זה נראה לך קשה, אבל את תתרגלי. והזכות היא לך ולצאצאיך לדורי דורות."

"הרמתי צנייט וקניתי מהפסיד... כי כוח לבחור את המצוה הנכונה במציאות ובפסיכיות" (רבי אברהם, ירושלים)

מבקרת חולים

כמה שעות לפני שביקשת - נזכרתי בכך שוב. אבל הפעם, התקבצו כנראה למעלה כל ההתחלות והרצונות הטובים שלי והפעמים שהתחלתי לנסות לקיים. וברחמי ה' - פשוט התחלתי לרצות לשמוע בקול הרבי שלי. ככה, בתמימות ופשיטות. כי הוא אמר... ואני רוצה לקיים...

ואז הבנתי, שמה שמרחיק אותי מבפנים

עצתו של רביה"ק, אבל בכל פעם שנזכרתי בה - התחלתי להסתבך. איזו מצווה לבחור... ומה אם ארצה לשנות... ואם זה יהיה קשה מדי... מדי פעם עולה בי מחשבה טהורה; נו, שבי, אולי באמת תבחרי איזו מצווה ובה תהדרי... אבל בכל פעם איכשהו אני מוצאת את עצמי דוחה את זה לזמן אחר. נראה... לא יודעת... אחר כך...

שבי כהן מירושלים התלבטה קשות לפני שענתה מהי המצווה הייחודית לה:

"את האמת, שלא את בקשת ממני לשתף... המילים שלך היו בשבילי מכתב טרי ישר מפושקינא פינת בילינסקי. כן... זה הרבי ששלח לי אותן. וזה היה מרגש עד עומק הנשמה.

כבר כמה שנים מאז קראתי לראשונה את

נקודת הזכות שלנו

מקורב... לכל אחד מילדינו יש דרך לעבור, אבל את הקרבה לצדיקים - נתנו להם. הם יודעים - שאין דבר גדול מאשר להגיע לצדיקים!

הצדיקים מלווים אותנו כל השנה: בראש השנה - טסים לרבינו; כשמגיע י"א חשוך - אנחנו אצל מאמא רוחל; ב"ח אייר - האור של רשב"י הקדוש מוביל אותנו היישר אליו; ועוד ועוד. הם רואים את מסירות הנפש להגיע לצדיקים. זה קניין שלם.

סיפרה לי אישה שגדלה בבית ברסלב חם על הוריה. כל ל"ג בעומר לקחו אותם, שיירה שלמה של ילדים, למירון. ותמיד בעצירה - הייתה גלידה. גלידה שווה לכל אחד מהילדים זה לא דבר זול. גלידה בהלוך וגלידה בחזור. כשהיא נזכרת בנסיעות האלו - הטעם המתוק של הגלידה עדיין מלווה אותה. רבי שמעון זה גלידה בשבילה. היום היא אמא עם שיירה בעצמה, וגם היא לוקחת וקונה גלידה. שגם לילדים שלה תהיה מתוקה הנסיעה לצדיקים...

הקשר לצדיק - מלווה את ילדינו

כאן המקום לציין את כל מה שאנחנו עושות בשביל להתקרב לרבינו: הספרים של ברסלב שיש לנו בבית, ולפעמים פותחים אותם ומקריאים בשולחן שבת או מדברים מהעצות של הצדיק; התמונות של הציון התלויות על הקירות; המוזיקה שמזדמרת מדיבורי הצדיק... רבינו חי בבית שלך, וזאת מתנה עצומה לילדיך.

וכמה נפלא לעשות את עצותיו במאור פנים, ולהודיע קבל עם ועדה: אני ברסלבית! אני שמחה להיות קרובה לרבינו! הילדים נמשכים לזה, נדבקים באש הגדולה הזו...

יהי רצון שנזכה להרבות בנסיעות לקברי צדיקים, ולהחזיר בילדים את האמונה בכוחו של רבינו הקדוש וכל הצדיקים האמיתיים, שיועיל להם לנצח נצחים, אמן!

במדור הזה אפשר לדבר על הטעויות שלנו בתור הורים. אנחנו טועים בהחלטות, בחינוך מתוך מידות מקולקלות, בחוסר תשומת לב לילדינו...

לא תמיד העברנו מוסד כשהיה צריך, לא תמיד עברנו דירה למקום עם סביבה ראויה יותר, גם לא תמיד התייעצנו מספיק לגבי הבעיות שצצו עם ילד זה או אחר...

ובכל זאת, כששקלו אותנו בראש השנה שמו על המאזניים את הדברים הטובים שעשינו בקשר לילדינו. אפילו זה שלצערנו התרחק מהדת...

ואכן, יחד עם כל ה"לא" יש הרבה "כן". כמה עשינו! כן לקחנו לגינה, או אפילו לטיול רחוק יותר בחול המועד או בין הזמנים; כן העתרנו והתפללנו על כל אחד מהם; כן ויתרנו ועשינו למען שלום הבית כמה שיכולנו עבורם. וכל ההתאמצות וההתגייסות הטכנית בלי סוף...

הטיפול בילדים דורש אנרגיה וכוח. ואפילו שלא תמיד היה לנו בזמין כזה - סחבנו ועשינו יותר מכוחנו... שלא לדבר על המאמץ הרגשי שהשקענו.

מיליוני דברים טובים נזקפים לזכותנו, ואת הכול שמו על כף המאזניים. והנה - זיכו אותנו לעוד שנה, לעוד חיים, לעוד ילדים. השם סומך עלינו במיוחד. והפעם נדגיש את נקודת הזכות הנפלאה והגדולה ביותר שיש לנו עבורם: החינוך לקרבת הצדיקים.

החינוך לקרבת הצדיקים

אחרי החינוך ליראת שמים, הקרבה לצדיקים זה הערך הכי עליון בעולם. על ידי קרבת הצדיקים זוכים לחזור בתשובה ולתקן את כל העוונות, גם מי שנפל למקומות נמוכים, וזה הדבר הכי גדול שאפשר לתת לילדינו.

לימדנו אותם גם בלי מילים שעושים מסירות נפש אדירה על הנסיעות לאומן. כמה כסף הוצאנו על זה. איך נשארנו איתם ועם אחיהם הקטנים בבית. הראנו להם שאין דבר גדול מזה. ובפרט לילדים שזכו בעצמם לנסוע עם אבא ולחוות את המסירות

מלקיים

את העצה היקרה הזו זה

בדיק העניין של החומרות יתירות... כן, כן, אני פוחדת להחליט על מצווה כי מי יודע מה זה ידרוש ממני... ואולי אני אתחרט... או שיהיה קשה לי מדי... ואצטרך להשתגע בשביל זה... לא נכון.

הרבה רוצה פשוט ההפך. שגם במצווה הזו אהדר ואדקדק אמנם, אך בלי שגעון ומרה שחורה.

ואז מגיעה השאלה שלך. ואני מרגישה כמו מבט מפלח ואוהב של הרבה ישר לנשמה שלי... אוווי... איזה רבי חי! איך הוא הולך לפני! יודע בדיוק מה אני חושבת והיכן אני בעולם... זה היה פשוט מרגש! זה היה מצמרר וממלא בתקווה עצומה!

מפה לשם הרמתי עיניים לאבא שלי וביקשתי ממנו יתברך שייתן לי את הכוח לבחור את המצווה. בתמימות פתחתי קיצור שולחן ערוך. ולמרות הקולות המחלישים והנבהלים, בחרתי את המצווה הראשונה שהיתה שייכת אליי.

זו היתה מצוות ביקור חולים. קראתי בתמימות את סעיפי המצווה. כשסיימתי, סגרתי את הספר והלכתי לישון, דוחה בתוקף מחשבות של 'אויש, איזו מצוה בחרת לך. ומי יודע מתי בכלל יזדמן לך לקיים אותה'.

אופס, אני נזכרת פתאום על משכבי בלילות - הרי אחד מהילדים כאן חולה. איך שכחתי לי... אה. אמנם זוהי רק אנגינה קטנה. ב"ה. אבל הנה, השם זימן לי את הזכות היקרה לחטוף את 'המצווה שלי'. הוא אמנם ישן כעת, לכן מסתפקת בתפילה תמימה וחמה עליו, כמו שקראתי בהלכה. ויותר מאוחר זיכה אותי ה'מאונג' גם להתעניין בשלומו וכל היתר! :

עכשיו, פחות מיממה מאז שביקשת ממני, אני מחשבת לי שהשי"ת לגלג לילי היום את הזכות לקיים את המצווה היקרה הזו פעמיים נוספות, עם חברות שונות, בשיחות טלפון אקראיות שממילא הייתי צריכה לבצע. ככה זה, כי השי"ת רוצה לזכות אותנו ומרבה לנו מצוות יקרות כאלו ואפשרויות נפלאות איך לחטוף אותן, לנצח. והוא גם מביא לנו כזה רבי חי! שצופה ויודע את כולנו, מבקר אותנו באהבה בחולאי הנפש שלנו, וכל הזמן ממציא בשבילנו רפואות אמיתיות יקרות, לנצח. עד שבעזרת השם בקרוב נבריא כולנו, כל עמ"י. בגוף, בנפש, בנשמה".

ואת,

מהי המצווה המיוחדת שלך?
איפה את מרגישה חשק וחיבור?
אל תוותר עליה!
היא שייכת אלייך.

בלי אוטובוסים!

מלכה מספרת:

אני לא אוהבת נסיעות, ומשתדלת למעט בכאלו ככל שמתאפשר לי. אבל לפעמים אין ברירה, למשל, יום בת המצווה של מיכלי, בתי השנייה.

"אמא, נוסעים נכון?" היא מזכירה לי שבוע קודם את ההבטחה בדבר טיול אטרקטיבי לירושלים הכולל מסע תפילה ומסע שופינג בצדו, אלא מה. "בעזרת השם" אני נושמת עמוק. זה מתקרב, ואני הבטחתי...

ערב בת המצווה תופס אותי בכאב ראש זהיר. לא מספיק כואב בשביל לבטל למוארת הקטנה גדולה שלי את התוכנית. אני מסדרת את הצעירים, את הבית, ויחד עם הגדולה אנחנו עולות על האוטובוס. נוסעות...

רבינו מלמד אותנו שטלטולי דרכים הם תיקון לפגם האמונה. האמונה שלי כנראה צריכה תיקון רציני, כי אחרי חצי שעה כאב הראש צובר תאוצה למשהו בלתי נסבל. אני בולעת כדור ואת תפילת הדרך איתו. מגיעות לירושלים עיר הקודש. קצב אש ברחובות. אחר לגמרי מזה המוכר לנו. אנחנו מסתכלות ימינה ושמאלה, מוצאות מהר מאוד את התחנה. עולות על האוטובוס לגאולה. נוסעות... הבית של חנה חברתי נמצא איפשהו כאן, ברחוב ירמיהו... נדמה לי שאני מזהה את התחנה. לוחצת. מזרזת את בנותיי.

האוטובוס עוצר. מיכלי מזנקת ראשונה, משתחלת במהירות ויוצאת מהאוטובוס. אני ורבה נחקעות בפקק אנושי שמסרב להיפתח, ולמרבה השיגעון הדלת נטרקת והאוטובוס ממשיך לנסוע. היי! ילדה אחת נותרה לבדה על הרציף! מה אתה עושה? אין לה אפילו נייד!

"נהג, עצור!" אני זועקת במלוא גרון, מנסה לפתוח את הדלתות שנסגרו בפניי, מבינה שזה לא הגיוני לקפוץ תוך כדי נסיעה, ובכל זאת, מיכלי שלי שם!

"גברת, לא נורא, עוד חמש דקות תחנה נוספת" מרגיעה אישה מבוגרת. הפה שלי רוטט תפילות. הדרך לתחנה הבאה מרגישה לי נצח. בסוף הוא עוצר. אני יורדת וממרחק רואה ילדה אחת יקרה בריצה אלינו, והיא סמוקה וחיונית. "ידעתי שאשיג אתכן, רצתי הכי מהר שהצלחתי", היא מפרגנת לעצמה בסיפוק. אני מבינה שהטראומתית היחידה מהמאורע היא אני. בצר הרחבת לי, לפחות

הילדה בטוב...

אחרי שהסדרנו נשימה, וסידרנו את חפצינו אצל חנה, המארחת הנדיבה, עשינו את דרכנו ברגל לכותל, קונות על הדרך כל מיני שטויות ופינוקים עבור בת המצווה, רואות את השמיים מחליפים צבע היישר ליום הגדול, נושמות עמוק...

הכותל היה מדהים כמו תמיד. שכחתי מתלאות הדרך, והתמכרתי לחלוטין לשריד בית מקדשנו... התבודדות ליד אבני הכותל, כשיונים הומות מעליי מצטנפות בין חרכי האבנים

ומזכירות לי הגדול והקדוש שמחכה להיבנות... איזו התעוררות!

למחרת קמתי כמעט ללא כאבי ראש, אבל כשזכרתי בתוכנית המשך "מסע בת המצווה" צנחתי חזרה לזר. לא עוד שיטוטים!

"נתחיל במדרחוב" חברתי המתגוררת במרכז גאולה, חסכה לנו אוטובוסים נוספים. מיכלי כמו פרפר שמסתובב מפרח לפרח, קיבלה את ההצעה בשמחה גלויה. אין ספור חנויות, אין ספור מה לקנות, ואומנם הכסף דווקא ספור, אבל נו, אולי יהיו מציאות! היא גוררת אותי מחנות לחנות, כשאחותה הגדולה מלהגת בקול על כדאיות בגד זה או אחר, ועל החנות המיוחדת שעדיין לא ראינו, וחבל סתם להזדרז ולקנות... איי איי...

בסופו של דבר 12 בצהרים קולט אותנו

למסעדה חלבית קטנה. שקיות בידינו, ואפס כוח (לי) להמשיך במסע הזה. "אולי נחזור הביתה ודי?" אני מביעה משאלה בשפל קול. ביתנו הצפוני נראה לי כרגע משאת חלומות. "אמא, אבל לא עשינו היום כלום רוחני, וזה בת המצווה שלי!" טוענת הצדיקה שקיבלה עול מצוות והיא מוכנה ומזומנה להתפלל.

"אז מה את מציעה?" שואלת אותה באנחה. היא ואחותה פורסות שלוש משאלות: רחל אמנו, שמעון הצדיק ושמואל הנביא זכותם תגן עלינו. מקומות קדושים ורחוקי מציאות. ובשביל שלושתם דרוש אוטובוס. ולא אחד, כי אם שניים, רק המחשבה על כך מסחררת אותי לחלוטין וגורמת לגרוני להתייבש, חרף מיץ התפוזים העסיסי שזורם לקרבו מכוס זכוכית גבוהה.

ובכל זאת, איך אני יכולה להתנגד? הרי בשביל זה התכנסנו כאן היום, להתפלל. אני נושמת עמוק ומקבלת על עצמי את גזרת הטלטלה באהבה. בנותיי בחינניות קולנית עורכות קרב פינג'פונג בדבר הציון הנבחר. "שמואל הנביא, את יודעת איזה נוף שם? נצלם אותך תמונות מהממות" הגדולה בטיעון מחץ. "אבל איך אפשר לא לבוא לרחל אמנו?" בת המצווה מהרהרת. "אמא, אולי נלך גם וגם?" שולחות אליי משאלה. אני מנענעת ראשי בחרון. מנסה להסות אותן. ששש... בואו נדבר בשקט. לא שייך! אבל זה מאוחר מדי.

"סליחה?" קול נעים מאחוריי. אישה חייכנית במטפחת פרחונית, "שמעתי שאתן חושבות אולי להגיע לרחל אמנו? פשוט, אני בדרך לשם!"

"יש לך מקומות בשבילנו?" קראתי בהתרגשות.

"יש לי שלושה, אתן שלוש נכון?"

"ארבע בעצם" חנה שבדיוק חזרה משיחת טלפון התיישבה לצדנו והשלימה את התמונה המרובעת.

ההיא לא ידעה מה להגיד. וחברתה לימינה הכריזה:

"יודעת מה, אני לא באה."

"ככה?" התעממו פניה של הפרחוניית. וגם הלב שלי נחמץ. מה פתאום שאני אפריע את התוכניות של שתי אלו?

גשר לקשר

תקשורת מקרבת

ד"ר רוזנברג, יהודי אמריקאי שהיה פסיכולוג קליני במשך המון שנים, נולד וגדל רחוק מתורה ומצוות, אבל כטבעו של יהודי חתר בעקשנות לנקודת האמת, ואחרי שנים של ניסיון קליני פיתח גישה שנקראת תקשורת לא אלימה או תקשורת מקרבת.

הוא ממש ירד לעומקו של נושא התקשורת ויאמר לזכותו שגם יישם בפועל בחייו את הדברים שאותם לימד. בגדול הוא אומר, שעל מנת שהמסרים שלנו יתקבלו אצל הצד השני ולא יעוררו התנגדות או שאר מרעין בישין, כדאי שיכללו את ארבעת החלקים הבאים:

תצפית: תיאור המציאות ללא שיפוט, לדוגמא: במקום "איחרת היום שוב!", לומר "הגעתי היום בשעה תשע במקום בשבע בפעם השניה השבוע". רגש: לשתף איזה רגש מתעורר אצלי בעקבות התצפית, לדוגמא: "כשהגעתי היום בתשע במקום בשבע, הרגשתי אכזבה".

צורך: איזה צורך יש לי שנענה או שלא נענה, לדוגמא: "כשהגעתי היום בתשע במקום בשבע, הרגשתי אכזבה כי אני צריכה יותר יציבות בחיים המשותפים שלנו".

בקשה: "כשהגעתי היום... הרגשתי... כי אני צריכה... ולכן אני מבקשת שאם אתה מאחר תתקשר ותודיע לי".

מצד אחד זה פשוט, לא משהו מסובך שצריך תואר שני כדי להבין, ומצד שני כל חלק דורש שינוי עמוק בתפיסת העולם, בהרגלים שלנו ובערך בכל מה שגדלנו עליו.

במאמרים הבאים א"ה נפתח בכל פעם מושג אחד, נתבונן בו יחדיו, ונלמד מה אפשר לקחת ממנו על מנת להפוך את התקשורת בבית לנעימה, מכבדת, מאפשרת ומגבירה שמחה ואהבה.

שנזכה...

חודש מבורך מלא קשר, עם עצמנו, עם ה' ועם כל סובבנינו. אמן.

שלום וברכה וחודש חשוון נפלא לכולנו!!

אם נודה על האמת, רוב הבעיות בשלום בית, הן לא בגלל חוסר התאמה בין בני הזוג, הרי לכתחילה יש פה חוסר התאמה מובנה: הוא איש היא אישה - כבר לא מתאים...

כמה יותר קל ופשוט לה לזרום לשיחת נפש עם חברה טובה, והוא מבין כל כך טוב את החברים שלו - הקצב, נושאי השיחה, הצורך של כל אחד.

ופה יש אתגר להתחבר יחד, שני עולמות שונים עד כדי הפוכים.

אז מה גורם שזוג אחד מצליח ואחר לא? ייתכן שאלו ש"זכו" ושכינה ביניהם פשוט הגרילו במזל את הכרטיס? קשה...

לעניות דעתי כשבאים לסוגיה שכזו, צריך קודם כל את משקפת האמונה. "נורא עלילה" תופר לכל אחד סיפור שהוא בדיוקי דיוקים נכון לתיקון שלו כפי אלף גלגוליו הקודמים ואין לנו מושג כלום!

אלא לקבל באהבה ובשמחה וברצון את התיק שנתנו לנו לטפל בו בסיבוב הזה. ועל בסיס חזק של אמונה, אפשר לגשת לעולם הבחירה ואז לשאול: מה הגורם הכי חזק לבעיות שלום בית? מה גורם את הקושי אצלי בבית? ומה אני יכולה לעשות על מנת לשנות את זה? איפה אני יכולה לבחור אחרת ולשנות מציאות?

קשר עם גשר

העניין הוא שבאמת גם העולמות הכי רחוקים יכולים להתחבר, רק צריך לבנות ביניהם גשר. הגשר הוא התקשורת.

אם היא טובה אנחנו יכולים לבקר זה בעולמו של זה, בלי שזה יאיים על השני או יסתור אותו.

תקשורת טובה עושה את כל ההבדל. כשאנחנו יכולים לשמוע זה את זה מבלי להתערב, להבין מה קורה בעולמו של השני מבלי שזה יגיד עליי משהו, נבנית היכרות אמיתית. ועל פי רוב, הנפש הבריאה רוצה להיטיב, על אחת כמה וכמה כשמדובר על עם ישראל שהם חלק אלוך ממעל ממש. כך שכשהתקשורת היא כזאת, כנה ולא תוקפנית או מאיימת, מתעורר רצון להיטיב עם הזולת ונכנסים למעגל חיובי של לעזור ולהיטיב זה לזו וההפך.

"גם ככה, לא הסתדר לי" השנייה מרגיעה.

"אם כך, יש מקום לכולכן!" הפרחונים מודיעה. ואני מרגישה שקיבלנו את מתנת בת המצווה הגדולה ביותר בעולם: להגיע לרחל אמנו בלי להיסחב באוטובוסים? איזה נס!

"שתדעו שיש למיכלי שלי היום בת מצווה, ובאנו במיוחד מהצפון", הייתי חייבת להסביר להן את גודל ההשגחה.

"מה את אומרת!" חברתה התפלאה עמוקות, "המון מזל טוב" בירכה ונעלמה.

"מזל טוב מקסימה!" חייכה הפרחונים ושתתה את הקפה שלה.

המשכנו לאכול את ארוחת הבוקר-צהריים שלנו, ובסיומה הלכנו אחרי הפרחונים היישר לאוטו הגדול המרווח והממוזג.

הבנות לידי וחברתי מקדימה. לפתע הגברת שעזבה מגיעה בריצה מהירה. "כחו רגע!" היא קוראת. חשש זורם לעורקיי, ומה אם היא מתחרטת ונצא כולנו להיסחב לתחנות...? אוטובוסים לרוב נסעו במחשבותיי ואיימו לזעזעני. לא יכולתי לחשוב על הייצור המוארך הזה, שמסרב לפלוט את תכולתו האנושית ברגעים קריטיים.

אך שום תסריט אימה לא קרה. להפך.

החלון לצדי נפתח, ויד מרשרשת צמיד זזה השתלשלה פנימה, שקית קטנה ואקסלוסיבית בידה. "זה למיכל בת המצווה!" קראה, "תפתחי!"

מיכל הנרגשת הזדרזה לציית. שרשרת ושני עגילים תואמים מדהימים ביופיים שכנו שם, נראים יקרים להחריד. "יו... מהמם!" היא התמוגגה.

לא היו לנו מילים, והיא לא הייתה שם עוד דקה נוספת בשביל שנמצא אותן. "תודה רבה" זרקנו שתינו אחר דמותה הנעלמת. "לבריאות! תגדלי צדיקה!" הוסיפה בלי להסתובב, ונעלמה בעיקול דרכים.

זכינו להגיע לאמא רחל, להתפלל ולהעתיר על מיכלי, על עצמנו ועל כל עם ישראל. לאחר מכן, זכינו גם לתקן את האמונה בעוד שלוש שעות נסיעה נוספות כל הדרך הביתה.

אבל מבין רסיסי העייפות, והבזקי כאבי הראש שהגיעו כצפוי, הייתי חייבת להגיד לבתי משהו חשוב:

"מיכלי, תדעי שמי שהביא אותך לרחל אמנו, ומי שהביא לך את התכשיטים - זה רק הקדוש ברוך הוא! הוא לבדו! והן היו רק שליחות. תראי כמה את חשובה בעיני השם! כמה הוא אוהב אותך! וככה תמיד הוא ילווה אותך, כל החיים תזכרי את זה" פיהוק גדול הפסיק את המיני הרצאה בה פצחתי. עוד הספקתי לראות את מיכלי ממששת את השרשרת החדשה בסיפוק, כששמורות עיניי נעצמו והתבטלתי לעולם האמונה.

סדר עבודת כהן גדול בבית יהודי

העולם שזה גם דבר חשוב ונצרך, ויש את היחיד, את הבית פנימה. תמיד צריך לזכור שההצלחה בתוך הבית היא החשובה ביותר בעולם. בעז"ה מהבית של כל אחת מאיתנו יצאו דורות ודורי דורות, שיהיו חסידי ברסלב אמיתיים ויעבדו את ה' באמת. זה לא קורה לבד, יש פה כהן גדול שמגדל אותם, חושב עליהם וטורח עבורם, צריך לתת על זה את הדעת והלב."

"כמה שאת צודקת. יהי רצון שנזכה לזה, שיהיו בביתנו חמימות של קדושה, אור של אמונה ושמחה וכל הדברים שהתחזקנו בהם עכשיו, שמהווים את הבסיס לבניית בית המקדש מעט שלי,

וכן, הפעולות, המלאכות האלו הן לא פשוטות בכלל, הן אלו שבנויות את המשכן..."

"ועל הכול חשוב לזכור, תפילה, ונשלמה פריים שפתינו",

לבקש ולהתפלל על כל דבר, להתחנן לה' שיזכה אותנו לבנות בית נאמן בישראל, כל יום מחדש, ויהי רצון שיהא שיה שפתותינו חשוב ומקובל ומרוצה לפניו... שנזכה להרגיש את ה' בתוך הבית שלנו, ונקבל חיות חדשה מכל החיים המתוקים שה' משפיע עלינו, כי זה מה שרבינו רוצה לתת לנו, רוח חיים, בשביל זה בעצם נסענו עד לאומן, וכמו שאמר רבינו, אני לא רוצה שתהיו כמו החסידים שנוסעים לרבי שלהם, וחוזרים, ולא יודעים למה הם נסעו ועם מה הם חזרו..."

ורבינו אמר שאצלו פועלים רוח. מקבלים רוח חיים, רוח של הצדיק שמנשבת לנו בלב, מעיפה את כל העפרוריות שדבקה בנו, ונותנת לנו כוח, לחזור הביתה עם לב שמח,

יש לי צדיק ששולח לי רמזים קדושים, מראה לי דרך נכונה לתפקיד האמיתי שלי, איך לגדל את הילדים, איך להתחבר ולהילחם על משמעות קדושה, ועל כוונות נכונות, שיהיה הכול נחת רוח אליה, כן, כמו כהן גדול בבית המקדש.

ועכשיו, המושג הזה כבר לא צורם לי, זכיתי להתחבר אליו, לפשוט אותו, ולפרוט אותו לפרטות, לדיבורים שיחיו אותי, הקטנה.

"השגות אלוקות, אי אפשר להשיג, כי אם על ידי צמצומים רבים..."

כמו המלמד, כשרוצה להסביר שכל גדול להתלמיד, הוא צריך להלביש אותו בשכל תחתון קטן, כדי שיוכל להתלמד להבינו..."

וצריך כל אחד לבקש מאוד מלמד הגון כזה, שיוכל להסביר ולהבין אותו שכל עליון וגדול כזה, דהיינו השגת אלוקות, כי צריך לזה רבי גדול מאוד מאוד..."

כי כל מה שהוא קטן ומרוחק ביותר, צריך מלמד גדול ביותר, שיהיה אומן כזה, שיוכל להלביש שכל עליון כזה, דהיינו השגתו יתברך שמו, לקטן ומרוחק כמותו. [ליקוטי מוהר"ן ל']

אשרינו שזכינו להתקרב לרבי הגדול מאוד מאוד, שזלמלד אותנו למצוא רמזים לעבודת ה' בכל דבר,

ומכניס בנו צמצומים רבים כדי שנבין משהו על החיים שלנו, שייכנס בנו קצת שכל עליון והשגת אורו יתברך בכל מקום שאנו נמצאים ופועלים, כן, לעבוד את ה' בתוך הבית שלי עם השגות אלוקות ואור של הצדיק.

כי האוצר נמצא אצלי, אבל כדי לדעת מזה, הייתי צריכה לנסוע עד לאומן, להיטלטל בדרכים ולחזור,

כן, ורבינו ארז לי גם אור...

בגדים מיוחדים לבית, ואחרים ליציאות, ומיוחדים לניקיונות, וגם שאת ילדיי אני פושטת ומלבישה פיגמ'ה, ועוד אחד שהתלכלך באמצע, ומרגישה כמו סחרחורה

מה, רק הרגע התלבשת, שוב פעם להחליף?? אז כן, "ופשט את בגדיו ולבש בגדים אחרים" זה בסיס, רק ככה אפשר לעשות את העבודות הקדושות..."

"מה את אומרת על הארוחות? זה קצת מזכיר לי את הקרבנות בבוקר ובערב, "בין הערביים כמנחת הבוקר"

אין הפסקות... אנשים רעבים ואני רק צריכה להכין ולהכין..."

"נכון, אבל זה "ריח ניחוח" זה עולה לפני ה', וכל ארוחה נספרת בחשבון..."

"מדהים!"

"הקטנות, שהייתה נעשית יום יום, "שלוש מאות ושישים וחמישה כמניין ימות החמה", סדר עשייתה מזכיר לי קצת את ספר המתכונים הקדוש שלי, והרצון האמיתי שלי לשמח את בני ביתי עם כל סוגי התבלינים, "ואחד עשר סממנים היו בה" וסדר ההכנה "הדק היטב, היטב הדק". וכמה שזה נראה לא אותו דבר בכלל, אבל בית יהודי זה כמו בית מקדש מעט, וכל מה שאת עושה עם חיבור ועם כוונה, זה באמת ערב לה' כמנחת יהודה וירושלים."

"אשרינו שזכינו, איזה אור את מכניסה בי לתוך הנשמה, אני כבר רוצה להתחיל לבשל..."

"חכי, חכי, יש כאן גם הדרכה איך עושים את זה, מה סדר העבודה, מה קודם למה, ומה עושים לפני הדבר הבא.

"מערכה גדולה קודמת למערכה שניה... ומערכה שניה קודמת לסידור שני גזרי עצים" כשאת באה לעשות את כל עבודות הבית הנצרכות, את צריכה לשים לב, מה חשוב לעשות קודם, האם קודם לבשל או לכבס, לנקות או לסדר, סדר יום זה דבר בסיסי, רק כך תוכלי להשלים את כל הקרבנות המשימות, כולם."

"כן, אבל מאיפה מתחילים? הבלגן לפעמים חוגג ושום דבר לא במקום..."

"הנה, הנה, תראי איזה יופי, בבית המקדש לכל קרבן היה מקום מיוחד וקבוע,

"איזהו מקומם של זבחים... שחיתתן בצפון... שיירי הדם... על יסוד מערבי של מזבח הציצון..."

חשוב שיהיה בבית מקום קבוע לכל דבר ולהשתדל לשים כל דבר במקום... זה עוזר מאוד."

"וואו, הלוואי שאזכה לזה, זה יחסוך לי כל כך הרבה חיפושים מיותרים, וכשאני יודעת שזה חשוב כ"כ אני אתאמץ בשביל זה..."

"ורגע, אני שמה לב פה למילים "מתנה אחת מהן מעכבת" ועל דבר אחר כתוב "אם לא נתן לא עיכב",

אנחנו צריכות ללמוד מזה, שיש דברים שאני חייבת לעשות, אם לא, זה מעכב, זה חשוב, ויש דברים שאני לא חייבת, אם לא אעשה אותם "לא עיכב" לא יקרה כלום, החכמה הגדולה היא להבחין ביניהם, ולהשתדל להתמקד בדברים החשובים יותר."

"אילו חידושים" ואני חושבת שלפעמים מה שמערבב פה זה העניין של הדברים שמחוץ לבית,

"ולעיתים העניינים של הבית נראים לנו פחות זוהרים או נוצצים, ועליהם אנחנו לא מקבלות כבוד, מחמאות, ומחזאות כפים, זה מה שכתוב בהמשך "חטאות הציבור והיחיד".

"יש את העניין של הציבור, של החיכוך עם

זה היה כשחזרתי מאומן, לגלגלי המכונית נוסעים לכיוון הגבול המולדובי, גומאים מרחקים, ואני מתקרבת לאט לאט חזרה הביתה, לחיים הרגילים, הפשוטים, לפעמים המשעממים... ליבי רוצה רק לחזור לאומן, לחפש את האור.

נכון, הנסיפה לצדיק היא כדי לדעת מהאוצר שנמצא אצלי בבית, אבל עדיין, איך מכניסים את האור הגדול הזה, חיות ושמחה לתוך הבית, לתוך העבודות הפשוטות והמתישות? שאלתי את השאלה הזו את חברתי למסע, והיא התחילה עם המשפט המוכר כל כך: "אישה צריכה לדעת שהעבודות שהיא עושה בבית, זה כמו העבודה של הכהן הגדול בבית המקדש",

"אוי, נו, אל תגידי לי את זה עכשיו, זה לא מתאים לי, לא מאיר לי המשפט הזה, לא מחזק ולא משמח אותי, אולי אפילו קשה לי לשמוע אותו."

"מה? למה?" שואלת אותי חברתי, "את יודעת מה זה כהן גדול?"

"בכנות, אני אגיד לך, אני יודעת ככה מלמעלה, אבל האמת שזה כל כך רחוק מאיתנו המושג הזה בגלות הארוכה הזו. מזמן לא היינו בבית המקדש, ואני לא מספיק מתפעלת ומתרגשת כשאת אומרת לי 'כהן גדול'..."

"נו, בשביל זה יש שיחת חברות, בואי ננסה יחד לקרב את המושג הקדוש הזה אלינו, שיחיה אותנו, ישמח אותנו וייתן לנו כוח."

וכך לאט לאט אנחנו מנסות להעלות את כל מה שלמדנו על בית המקדש, על היופי העצום שהיה שם, הניסים התמידיים שהתרחשו מדי יום, על העבודה הקדושה של הכהנים והלוויים, האווירה הקדושה והטהורה, שהייתה נקיה מכל חטא ועוון, על הקרבנות, החרטה שהיתה לכל יהודי שהיה מגיע להקריב קרבן, הניגונים הקדושים שניגנו הלוויים שעוררו את הלב לחזור בתשובה.

וכך אנו מתחילות להתפעל מהעוצמה הרוחנית, ולהתגעגע לאור העצום הזה של בית המקדש.

והרי על הכול היה מופקד הכהן הגדול, שפעל ועשה את כל הפעולות הקדושות, בבית הגדול והקדוש הזה.

התחלנו לחשוב מה עשה הכהן הגדול בכל יום רגיל. פתחנו סידור, מה שקרוב אלינו הנשים ללב, וקל ונגיש להתבונן בו, והסתכלנו בפשיטות על סדר עבודתו.

קראנו בסדר הקרבנות וניסינו לשים לב, להקשיב, לקרוא ולשמוע. לקחת לנו עצות איך לחיות בביתנו כמו הכהן הגדול.

"הכהן מתחיל את היום בהדלקת הנרות במזרח - כך גם אני יכולה להדליק את האור בבית!"

אור של אמונה וקרבת השם שיאיר בנשמה ויאיר את כל בני ביתי" אומרת חברתי.

"נכון, ועכשיו לנקודות הפשוטות, אך כל כך קדושות בבית המקדש, דבר ראשון - "כיוור נחושת... לרחצה... ורחצו ידיהם ורגליהם..."

כמה פעמים ביום אמא רוחצת את ידיהם, בבוקר לנטילת ידיים לכל השיירה, בערב מקלחות, ועוד הרבה ניקיונות אחרי הארוחות וכו'..."

כל שטיפת מים כזו של נקיות היא קדושה וטהורה. רק אחרי הנטילה אפשר להתחיל לעבוד את ה'..."

"מדהים, ועכשיו אל הבגדים, "אוי אוי, נושא מורכב ומאתגר..."

"כן, אבל שנבין שזה לא סתם, לכהן הגדול היו בגדים מיוחדים לכל עבודה ועבודה, וגם אני כאישה עם

איך מתחדשים?

ועל מציאות חיי ועל הנפילות הקבועות שלי. רבינו מדגיש לנו שאין כזה דבר קבוע, העולם דינמי, הכול מתחדש כל הזמן. אז למה שאני לא אתחדש ביחד איתו?

"ולפעמים גם ביום אחד צריכין להתחיל כמה פעמים... ובכל עת ובכל שעה צריך להזכיר לעצמו בהשם יתברך ולשכוח לגמרי כל מה שעבר עד הנה" - לפעמים אנחנו צריכות לקום ולהתחדש כמה פעמים ביום. מה לעשות שיש ימים שכוח ההתיישנות פוגש בנו לא רק פעם אחת: גם בסמינר עולה בי תחושת חידלון וחוסר חיות ולפעמים גם בבית, או אולי בבוקר או דווקא בלילה. כל פעם שאנחנו פוגשות את עצמנו במקום הזה של זקנה, ייאוש ועצבות, אנו צריכות לחדש את עצמנו. אם זה באיזו מילתא טובה או בדיבור עם ד' פשוט אמיתי וכן, או בכלל דרך איזה ריקוד טוב, הליכה עם חברה, שינוי קטן בשגרה גם יעזור, וכל אחת תמצא את מה שמדבר אל ליבה, העיקר משהו שיביא אותנו להתחדשות, לחיות, לשמחה ולהמון סיפוק ממהלך החיים שלנו. לא יכול להיות שנתהלך בעולם עם קמטים וגב כפוף בגיל כל כך צעיר, זה רק היצר הרע שיושב לנו על הגב ומנסה לייאש, לכופף, להחליש ולהזקין. אז בואו נצא יחד למסע נגד ההתיישנות, ונראה שחודש חשוון יכול להפוך להיות החודש הכי חי, מעניין ומשמעותי בחיים שלנו. מאמינות? הגיע הזמן להתחיל להאמין בזה!

הם מבחינת זקנה דסטרא אחרא". שמעתן? הזקנה עלולה להביא אותנו לנפילות, לריחוק מהשם ומהתכלית. ולכן צריך להבין מה בדיוק היצר הרע נותן לנו להרגיש? מה היא אותה הזקנה שעליה מדבר רבינו? ואיך היצר הרע מצייר לנו אותה בראש? והנה ההסבר:

"שנדמה בעיניו שכבר נזקן בחטאיו ובמעשיו שרגיל בהם, שאי אפשר לו לצאת מהם בשום אופן ח"ו".

נדמה לנו שבנקודה מסוימת בחיים שלנו, כל אחת איפה שזה תופס אותה, לא נשתנה, ומחשבות מסוג זה תוקפות אותנו: "נו ברור הרי זה כבר תקופה מסוימת שאני תמיד מרגישה את אותו הדבר כש...", "ותמיד אני חושבת את אותה המחשבה כשאני נתקלת ב...", "מה פתאום שאשתנה? שאתחדש בנקודה הזאת?", "ובכלל בנושאים שאין לי בהם יכולת שינוי, כמו הסמינר שאליו אני הולכת, השיעורים שאני שומעת וסדר היום הקפוא וחוסר משמעות, איך הם יכולים להשתנות? כיצד יכולים להישפך אור על התמונה ולהיכנס קצת חיות?" אז כיצד באמת? הנה התשובה:

"ובאמת הוא צריך לידע ולהאמין, שבכל יום ובכל עת ובכל שעה יש כוח ביד האדם להתחדש ולהיות נעשה בריה חדשה ממש, כי השם יתברך עושה חדשות בכל עת, ואין יום ואין שעה דומה לחברו" - רבינו מחדש כאן חידוש שאם רק נאמין בו החיים שלנו יכולים להיות מתוקים, אם רק נבין שהעולם מתחדש כל רגע, ויחד איתו גם אני מתחדשת, אז אין שום מושג של זקנה, אין שום מושג של שעמום, של חוסר עניין, ובפרט אין שום מקום לייאוש על עצמי

נמאס לי לראות את השעה שבע וחצי בבוקר ולהתהפך לצד השני, להצטופף באוטובוס עמוס בבנות, להקשיב לאותן המורות, לחזור הביתה, להתלונן שאין אוכל, להתקשר לחברה, לריב עם אחותי, לנסות לשמח את עצמי בחוג כזה או אחר, להתעצבן על האוטובוס שאיחר, לכעוס על עצמי ששוב פישלתי, לגלות שעוד פעם נפלתי, ללכת לישון אחרי התבודדות לא ברורה, לחלום חלום מלא בבהלה ושוב לקום לאותו בוקר חשווני, בו השגרה ברוכה אבל לעתים קצת משעממת, מרדמה, חסרת חידושים ואטרקציות. אז מה בכוחנו לעשות? איך נתחדש? איך נמנע מעצמנו להרגיש את אותה הרגשה מייבשת

שמלווה אותנו בחודש הזה ולא רק בו...?

רבינו מזהיר אותנו הרבה

בספריו הקדושים: "אלט טאר מען ניט זיין" - "אסור להיות זקן".

וכך כותב לנו רבינו: "וכל הימים אשר הוא חי על פני האדמה, הוא צריך להתחזק בכל פעם מחדש ואל יפול לזקנה דסטרא אחרא כלל".

רבינו מזהיר אותנו בסכנה הגדולה שטומנת בחובה הזקנה, ההרגשה שכנראה כך אבלה את חיי ומה שהיה הוא שיהיה. אותה הרגשה שמזומנת לנו באוזן לא פעם ולא פעמיים מסוכנת לנו מאוד. ולמה? "כי כל הנפילות שבעולם

בחורה מקורבת לברסלב?
בואי תכירי את חברות

ותהני מאהבת חברות
בשפה משותפת

לפרטים:
0533198574

בואי הצטרפי למשפחת המפיצות של "חברות מקשיבות" לבחירתך:

מה את רוצה לתת לרבי'ה?

מזויה

עלון יחיד
בעלות של 15 ₪
ישר לתיבת הדואר שלך!

שוותפה

תרומה
קבועה של 40 ₪
להדפסה והפצת העלון

מפיצה

הזמנת חבילת עלונים
להפצה באזור מגוריך
אליך עד הבית!

במקום בילוי מועדף

לנו לעורר עלינו רחמים. גם לאורך ההיסטוריה ראינו את ההתייחסות לקברי אבות. זה התחיל מיעקב שקבר את רחל על אם הדרך כדי שכשיעברו שם בני בניה יוכלו להתפלל במקום קבורתה וידוע שבזכות רחל נענו. גם כלב הלך לחברון לבדו להשתטח על קברי האבות להצילו מעצת המרגלים. לעומת זאת, לא נודע מקום קבורתו של משה רבנו, מפני שידע הקב"ה שביט המקדש עתיד להיחרב, ובני ישראל יצאו לגלות, ואם יבואו למקום קבורתו של משה ויתחננו לפניו, משה יעמוד ויבטל את הגזרה מפני שחביבין צדיקים במיתתם יותר מבחייהם. אז מה הפלא שאני נמשכת לשם??

אצא צדיקים

זה הולך נפוך

דיוקא כפאטריס

הם חיים יותר

לכן יכולים

לעורר עליי זכות

אם אצא את הקברים

או אפילו מארחק

את עצמי אקצר

ותיקון הכללי אני מקדישה את הזמן שנשאר לי להתבודדות.

ה', זה בסדר שאני נמשכת כ"כ לצדיקים? טוב לי כאן כ"כ! אני מרגישה שחזרתי הביתה! שאני מקבלת כוח. באמת אני לא יודעת איך התחולל בי השינוי הזה, בעבר הלא רחוק קברי צדיקים היו בשבילי משהו רחוק ולא מעניין. ב"ה לא היו לי צרות גדולות ולא היה לי על מה לבכות, ממילא הייתי מרגישה קרה ויבשה. מה העניין בכל זה?

הצדיק כבר נפטר לפני עשרות או מאות שנים. למה לעמוד ולהידחס בין אנשים? אי אפשר להתפלל מהבית?? אוי, קשה לי אפילו להיזכר בהרגשות הללו, כי עכשיו זה כ"כ שונה.

לא יודעת בעצמי אם ואיך זה קשור לברסלב אבל היום אני מרגישה קשורה לצדיק! אני מרגישה שיש לו קשר

לנשמה שלי! אני בטוחה שהוא יכול ורוצה לעזור לי. לא רק אם יש לי צרה גדולה אלא גם לעזור לי להתקרב לה', לעזור לי בעבודת ה', קשה לי להסביר את זה, אבא, אבל זה מה שאני מרגישה. ואיך אדע שזה נכון? אולי אני סתם רגשנית מדומיינת? אולי הצדיק עסוק בשמים בעבודותיו ואין לו בכלל זמן ל"שטויות" שלי? ה', אתה כנראה אוהב אותי מבולבלת כי אני כל היום מתבלבלת, לא בטוחה, מפחדת להחליט... אבל תמיד בסוף אתה מאיר לי את העיניים עם בהירות חדשה שמתיישבת לי על הלב ועושה בו סדר.

אז אני שוב מבקשת ממך: תסביר לי את העניין הזה. אני רוצה להבין מה עובר עליי ולהיות רגועה שזה בסדר.

בדרך חזור אני מעלה את הנושא לפני רותי. אולי נקודת החבר תאיר את עיניי?

היא מציעה לפתוח את החוברת של התיקון הכללי שיש לה בתיק, זכור לה שבהקדמה כתוב על הנושא, ואכן, אוצר נגלה לפנינו:

צדיקים במיתתם קרויים חיים. ואם היינו מאמינים שהם אכן חיים היום מי לא היה רץ מצדיק לצדיק? ואמנם מועיל מאוד אפילו להזכיר את הצדיקים ולהתקשר אליהם אבל להיות על קברם ממש מועיל ביותר. ולמה? כי צדיקים, בחייהם, חיים כאן בעולם הזה, אבל כשנפטרים, רק מהעולם הזה הם נפטרים, ובשאר העולמות נשמתם חיה. אם כן מעלתם רק גדלה לאחר מיתתם. והם שם זמינים

"מה נשמע רותי?" "ב"ה. מה איתך? איך השגרה עם העבודה החדשה והכול? לפני החגים היה רק טעימות. עכשיו זה כבר רציני."

"זהו, שבאמת יבש לי יותר מדי. כמה אפשר לשבת מול מחשב ומספרים? אני לא מתחיה מזה! בואי נצא לקבר רחל! אני צריכה מקום לנשום עמוק שיהיה לי כוח להמשיך."

"רעיון לא רע בכלל. למרות שאני פזלתי לכיוון מירון. התגעגעתי לרבי שמעון..."

"את יודעת מה? גם וגם! היום לאמא רחל, שבוע הבא לרבי שמעון." "סגור."

אבל משום מה אמא פחות התלהבה. לא שהיא אוסרת עליי. אני כבר בחורה בשידוכים. אבל שביעות רצון לא היתה לה על הפנים.

"אמא, אני שואלת, באמת, יש עם זה בעיה? זה מפריע לך?"

"אין שום בעיה, כמובן. אבל כל הדברים החדשים האלה קרו לך יחד עם העניין של ברסלב. אז אם אני לא בטוחה שזה מגיע ממקום טוב, אני לא מתלהבת גם מהדבר עצמו. מה באמת הסיפור? רבי נחמן אמר שצריך כל רגע לרוץ מקבר לקבר?"

"אה... האמת שלא ידוע לי... רק עכשיו כשאת אומרת את זה אני שמה לב שזה הגיע לי יחד. עם החיבור לברסלב התחלתי להימשך לקברי צדיקים. זה כנראה קשור איכשהו אבל אני לא יודעת בעצמי מה ההסבר... אני פשוט מרגישה טוב להיות שם, וגם אח"כ מרגישה שהתמלאתי מחדש. ואני פשוט מתגעגעת למקומות האלה. אבל אמא, תמיד הייתי זקוקה ל"אורורים" מדי פעם, אז במקום לצאת לים או לאיזה אטרקציה או מסלול אני בוחרת ללכת להתפלל אצל איזה צדיק."

"זה בדיוק מה שמטריד אותי. שקברי צדיקים נהפכו לבילוי. אצלנו מקובל שמי שמחפש בילוי נוסע לטיול, ומי שיש לו צרה נוסע לקברי צדיקים. ואצלך זה השתבש."

"אמא, אני בעצמי לא יודעת מה התשובה. אני צריכה לחשוב על זה."

ואיפה אני אחשוב על זה אם לא בבית לחם? הרי לחשוב הכוונה להתבודד. כל השורשים ח.ש.ב.ב.ד.ק.ב.ר.ת.כ.נ.ג.ו.כו' וכו' נהפכו כולם לשורש אחד: ב.ד.ד. אני באמת צריכה להתבודד על זה. אז אחרי תפילת מנחה

בגבולות של מעלדיווין

הולך לפניי. מחולל בתפילתו מפגשים מרגשים עם אנשי המלך. גאולות קטנות וגדולות מתרחשות בחיי. משמחות. כוחות נפש מתגלים. חלקים נוספים מגיעים לאט לאט לתיקון. כבוד השם מתגלה. הנסיעה קדימה חלקה.

ואז מגיעים העיכובים בגבולות. רצון השי"ת זורח עליהם. גבולות היכולת, הכוחות, הממון או הדעת. לא תמיד מצליחה להגשים רצונות. להוציא מהכוח אל הפועל חלומות יקרים. 'אחרי החגים', למשל, מזמן לי כמה גבולות שכאלה. 'אני רוצה להסתער קדימה! נו, אל כל הפרויקטים של 'אחרי החגים'. לפעמים פתוחות הדרכים ואני נוסעת מהר. לעיתים עליו לעצור. גבולות מציאות מחייכים בשתיקה. מחתימים דרכוני המתנה. אני מבקשת את תפקידי... מרגישה לפעמים ש' כבר אין עצבים לחכות--- רוצה לרוץ ישר אל כל מה שמתגעגעת אליו. אוווווווווו...

רגע, רגע. מתנערת מתוכי ישישה מנוסה עם חיוך בעיניים. סיפורי מעשיות בידיה. 'לא בכוח, נשמה, לא בכוח. הרי אותו רבי שמכניס בך רצונות יקרים כל כך, מלמד אותך גם איך להגיע אליהם... כן, נכון, צריך לחטוף כל טוב שאפשר. בזריזות ובשמחה. אבל אם את מנסה ועדיין לא מצליחה - צריך קודם לבקש רשות. ללמוד להמתין קצת, בסבלנות. רק כך אפשר לפגוש את הטוב. להתקבץ עם אנשי המלך. להתקדם לתיקון.' 'אילו מילים קדושות!' אני מתפעלת באמת, פורטת על גיטרת הנפש. 'איך רבינו הקדוש יודע מה אני צריכה לשמוע עכשיו, אבל בדיקו!'

'וחץ מזה,' אני מתעוררת פתאום, 'הרי אני בדרך אל הטוב... וכבר זה יקר וקדוש, נכון?' אז אולי נשמח ונתחזק בינתיים, עד שיפתחו כל הגבולות--- חברות! עכשיו זה הזמן לחייך!'. כי איזו דרך מופלאה עברנו כאן יחד חודשים רבים, על גבי 'חברות מקשיבות' במעשה מבעל תפילה. וכשכל כך הרבה חברות יקרות התחזקו ביחד מהמילים הקדושות - אין ספק שהעולם התקדם ממש אל התיקון הגדול. וגם אנחנו במקום אחר לגמרי. טוב יותר. בכוח רבינו הקדוש, בעל התפילה שמתקן את העולם.

בך רבינו נגילה! שמש מעלדיווית משפשת עיניים. עדיין היא ממתנה וכבר מרקדת... אשרינו. אשרינו שזכינו!!!

רגע, רגע. הנה פותחים לי. אני נוסעת---

איזה דבר בעבודת ה' צריכין לעשותו מיד די'קא בלי אחור ועפוב כלל...

אף-על-פי-כן לפעמים פשוט אין שמתגברין ומכריחין עצמו לאיזה דבר ואינו עולה בידו. צריכין לפעמים להמתין ולבלי לפל בידעתו מזה, ולבלי לבבלל דעתו כלל במה שאינו זוכה לאותו הדבר. וימתין קצת עד שיבוא עתו. ואי אפשר לבאר דבר זה בכתב כלל... והמשכיל החפץ באמת יבין מזה קצת עצות לעבודת ה'.

'אילו מילים! אילו מילים קדושות. יא, מה'ת□ אומר, סבא!' מתפעלים חברה וגיטרה. 'איך רבנו יודע בדיק מה אנחנו צריכים לשמוע עכשיו!'

'וחצמ'זה שאנחנו בדרך אליו--- שכבר זה יקר וקדוש, נכון סבא? אז בואו נרקוד בינתיים, עד שיפתח, חברים! נרקוד ונשמח את החיים שלנו. זה למה שתראו מזה רבנו עושה מאיתנו. למה אנחנו מחכים. את מה אנחנו אוהבים!'

חסידים מפזזים בגבולות. נותנים ידיים ולב למחול מתרונן. בך רבינו נגילה! שמש מולדובית משפשת עיניים. עוד לא נכנסו וכבר הם מרקדים... אשרינו. אשרינו שזכינו!!!

*

'אולי לכן צריך לאחרונה לעבור במולדובה בדרך לרבי,' אמר אחד מאנ"ש שהלכו לעולמם השנה, בנסיעתו האחרונה לאומן, 'כמו במעשה מבעל תפילה, בטרם יכלו אנשי המלך להיפגש, היו צריכים מקודם להודיע ולבקש רשות. בשפת האידיש בה סיפר רביה"ק את מעשיותיו נקראת קבלת הרשות - מעלדיווין. כך גם אנו, סיים. 'כאשר אנו עומדים לקראת סוף התיקון, בטרם יתגלו המלך ואנשיו, צריכים אנו לנסוע דרך מולדובה מלשון 'מעלדיווין' וכך להגיע לרבי.'

*

עומדת. בגבולות של מעלדיווין. מעבר להם - ממתנים לי כל הרצונות הקדושים, התקוות היפות, המעשים שכספתי להוציא מהכוח אל הפועל. ועדיין לא פותחים לי... מזוודות של געגועים ליד. תיקי יד מתפקעים מכמיהה אל הטוב. ארזתי לבד. בדמעות. בכיסופים. בהתבודדויות ליליות. השם יתברך מחכה לי כל כך. ברחמים שאין להם סוף. אני בדרך אליו. ארצות שלמות של מידות שמחכות לתיקון. חלומות ביישניים שמבקשים הגשמה. בעל התפילה

'ועתה היה בודאי כח ביד הבעל-תפלה לילך אליהם ולהשיבם, פי קבל כח ורשות מן המלכים של כל המדינות הנ"ל'.

חסידים בגבולות של מולדובה. מעבר להם, אי שם, יש צדיק שמחכה באמת שיבואו. והם - מתגעגעים כבר כל כך. חסידים בגבולות, ממתנים. טור כלי רכב ארוך-ארך. אוטובוסים ישנים ורכבים של פאייכלה. בתאי המטען - מצטופפות מזוודות של כיסופים לצד טרולי גדוש אהבה בוערת. כבר שעות שהם כאן. מצפים. מישוה יורד מהאוטובוס. מחלץ עצמות. מישוה יורדים אחריו. בשטח הריק משתובבים ילדים. זהובי פאות, אדומי לחיים. אברך משי מתבודד בפינה. ישיש ערני עם חיוך בעיניים מזמין כמה חבר'ה עם גיטרה ללמוד יחד חיי מוהר"ן.

גבולותיה של מולדובה מבקשים את תפקידם. שייסע עליהם עוד אחד אל הצדיק. שמש שוקעת ושוב היא עולה. תמחה מול חסידים שעדיין הם כאן. עיניהם נשואות אל אופק הגבול. מתי יגיע תורם? מתי ייפתח גם להם? לבבות בוערים בגבולות. ממתנים... ממתנים...

'אולי נפרוץ קדימה בכוח?' קופץ עלם בחליפה משתרבת. 'סבא, כבר אין עצבים לחכות!'

'כן, נכון!' עונים אחריו כל החבר'ה. 'נו, נו. שיפתח כבר הגבול. בוא נדחוף ת'כסאות של האוטובוס. אי'פשוך פבר. אנחנו רוצים לרוץ ישר אל רבנו. אוווווווווו--- גיטרה פורטת געגועים למילים.

'טאטי, איך האב נישט קין פח'. ילדון מתעיף נצמד לאביו, 'בוא נחזור כבר הביתה ודי'.

'אחים, אחים!' מתנער ישיש בחדווה, טופח על חליפה משתרבת. 'הרבי הקדוש אליו אנו נוסעים, הרי גם מראה לנו כיצד לבוא. כמה הזהירנו לבלי לדחוק את השעה. לימד לחטוף בזריזות את כל אשר ניתן בעבודת השם. אך אם אנו רואים שאנו מתגברים לפעול ועדיין לא עולה בידנו - אין לנו ליפול מכך בדעתנו כלל. לא לדחוק בכוח אך גם לא להתייאש ולחזור. פשוט להמתין קצת עד שיגיע הזמן.' פותח שוב חיי מוהר"ן. הנה, אות תל"א, חברים -

"ואפלו בעבודת השם צריכין לפעמים זאת לבלי להכריח עצמו יותר מדי, אף-על-פי שבאמת צריכין להיות זריז גדול מאד לקדש עצמו פראוי, ולזכות לעבודת השם בשלמות במהירות גדול, ואסור להניח מיום לחברו כלל, פי אין העולם עומד כלל אפלו פהרף עין, ועל-כן כל מה שיכולין להתגבר לעשות

חנוכה באומן

בזאת

אני בוטחה!!!

הפעם אני נושעת!!! ועם הרבנית צילה א. נוסעת...

ר' נתן מברסלב

זאת חנוכה באומן

בעל הידית

שבת חנוכה בבעש"ט

המהרש"א

זושא מאניפולי והמגיד ממעזריטש

ר' לוי יצחק מברדיטצ'וב

למדיניות החלטה:

סיסה ז' - יב' חשוון
29.10-3.11/25
שבת באומן

הפרשות חלה

ריקודים ושמחה

הדלקת נרות חנוכה

גן סופיה

ארוחות כיד המלך

קבוצה חרדית ואיכותית
משלישי עד שלישי כ"ו כסלו - ג' טבת
רק כ-1680\$

לפרטים והרשמה:

KIBUZILLA@GMAIL.COM

054-8595586

058-6799681

כל מה שצריך בשביל לטוס לאומן בראש שקט

ביטוח רפואי
ב'הראל'
או ב'פספורט'

קבוצות
ארגון טיולים
ונסיעות לקבוצות

אירוח
לינה וארוחות
בכל יעד בעולם

נסיעות
משדות
התעופה

טיסות
טיסות לכל יעד
בעולם

ניתן להזמין כל שרות בנפרד

הזמינו
עכשיו!

נתיבים טורס
משוה נפלא קורה לך

www.ntours.net
info@ntours.net

מוקד הזמנות: 02-6338444

שירות ומקצועיות | לינה וארוחות | נסיעות פנים | קבוצות מאורגנות | קברי צדיקים באירופה | טיסות לכל העולם | סניף ראשי - ירושלים: עבודת ישראל 1

חנוכה באומן לנשים ונערות

מחמישי כ"א כסלו (11/12)
עד שלישי כ"ו כסלו (16/12)

מלון מפואר
אוכל גורמה
נסיעות VIP

מחיר מיוחד
למקדימות
להירשם!
3,650 ש"ח
במקום
3,850 ש"ח

לפרטים וקבלת תוכניה:
kz0527141425@gmail.com

כנפי ציון טורס
058.3240685 | 052.7141425

כנפי ציון
לשון רחוק ולחיים בבית

מחפשת תכנית ייחודית, ערכית ופותחת את הלב?

זה בדיוק מה שאת מחפשת!

קומי אורי כי בא אור

קומיץ סוחף ומרגש עם יעל גורודצקי

שירי רגש ושמחה,
דיבורים מהלב
שיחברו כל אחת
לאהבה ולעוצמה
האלוקית שבתוכה.

להזמנות:
054.849.2887
Yaelgo148@gmail.com

ערבי נשים | גבוש לצוות | תכנים מתחדשים | הפרשות חלה | הרכב נגינות